

Ι.ΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

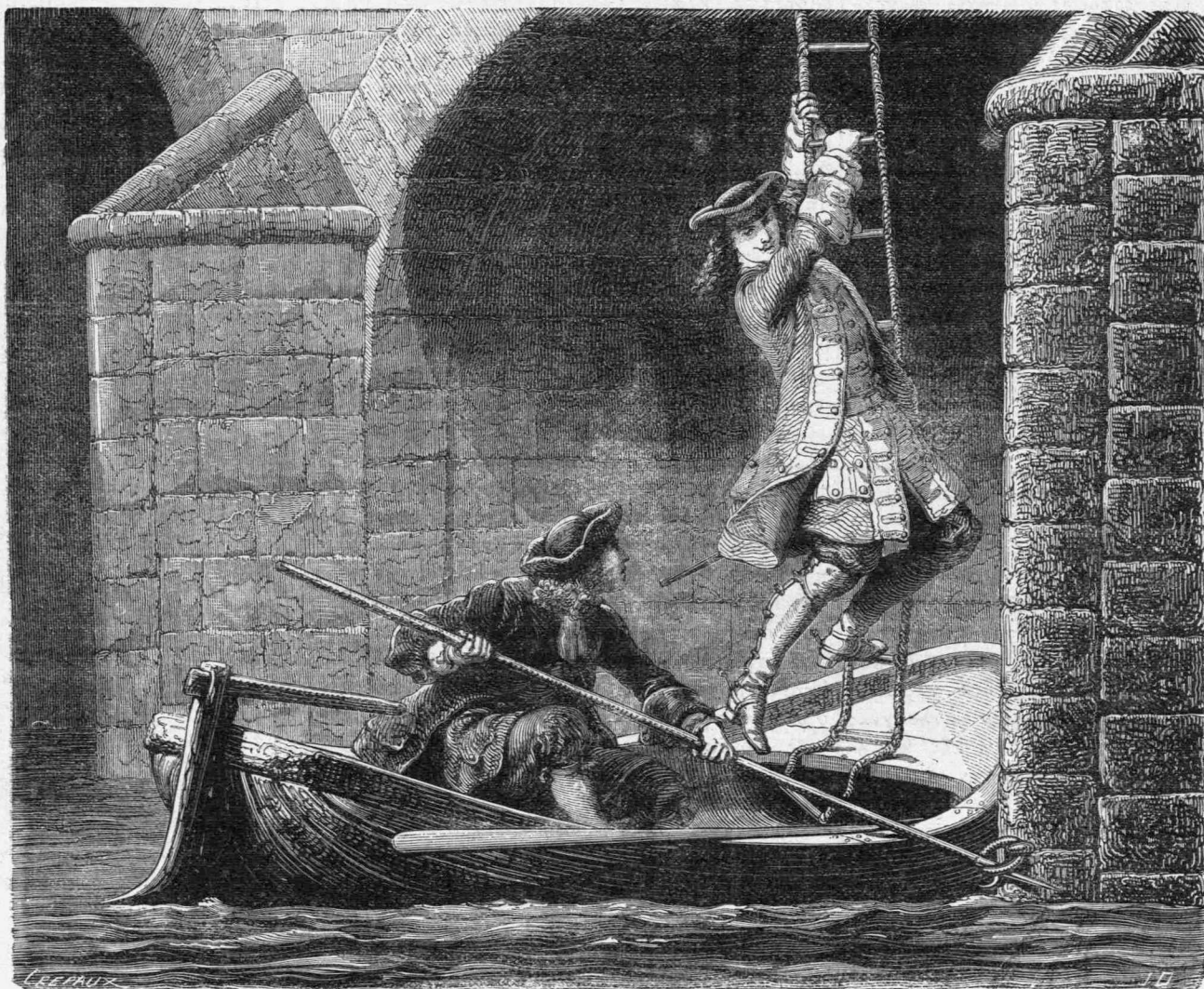
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

9. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

Αὐγούστου Μακὲ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς
Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortunè Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μετὰφρασίς Αἰσώπου, (συνέχεια). — *Elie Frébault*: Ο ΦΑΡΟΣ,
διήγημα

προκληρωτῆς
Ἐν Ἀθῆναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ, ρούβλια 6.

Πρῶτος ὁ Γεράρδος ἀνερχήθη. (Σελίς 361).

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

— Ὁ Βελαίρ θὰ σᾶς διηγηθῇ ὅλα αὐτὰ
τὰ μυστικά, τὰ ὅποια ἀγνοεῖτε, φιλιτάτη.
Χρησιμοποιήσατε πρὸς τοῦτο τὸν καιρὸν,
καθ' ὃν θὰ μείνετε μαζύ. Ἐγὼ δὲν ἔχω
νὰ σᾶς ἀπευθύνω εἰμὴ μίαν ἀκόμη ἐρώ-
τησιν, διότι μοῦ ἀπέμειναν ἀόριστος ἀνη-

συχία ἐπὶ δύο σκοτεινῶν σημείων τῆς
συνδιαλέξεώς μας, ἧτις ἔλαβε χώραν εἰς
Μὸνς ἐντὸς τῆς σκηνῆς μου, ὅτε ἤμην
ὑπὸ περιορισμὸν.
— Ποῖα; ἠρώτησεν ὁ Βελαίρ.
— Μοῦ εἶπετε, νομιζῶ, ὅτι εἶχετε
προσκληθῆ εἰς Ἀγγλίαν, ὅπου ὁ βασιλεὺς
Γουλιέλμος σᾶς προσέφερε παρ' αὐτῷ λαμ-
πρὰν θέσιν.
— Βεβαίως, εἶπεν ἡ Βιολέττα, καὶ
αὐτὸ μᾶς παρεκίνηει νὰ μεταβῶμεν εἰς
Ἀγγλίαν.

— Ἀ! φυλάχθητε μὴ τὸ πράξετε!
εἶπεν ὁ Γεράρδος, τὸ τοιοῦτο κατὰ πᾶ-
σαν πιθανότητα εἶνε παγίς.
— Τίνος;
— Ἀγνοῶ, ἀλλὰ συλλογίσθητε κα-
νένα ἐκ τῶν ἐχθρῶν σας.
— Ἐχθροὺς δὲν ἔχω, εἶπεν ὁ Βελαίρ.
— Ποῦ εἶνε ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν
σᾶς ἔγραψαν;
— Κατεσχέθη μὲ ὅλα τὰ ἔγγραφα καὶ
τὰ τιμαλφῆ μου πράγματα παρὰ τοῦ ἀ-
στυνόμου, ἀπήνησεν ἡ Βιολέττα.

— "Ω, δυστυχία! εἶπεν ὁ Γεράρδος· καὶ δὲν ὑποπτεύεσθε, ὅτι ἐνῶ διαρκεῖ ὁ πόλεμος κατὰ τοῦ βασιλέως Γουλιέλμου τὸ σχέδιόν σας, τοῦ ν' ἀναλάβετε παρ' αὐτῶ ὑπηρεσίαν, εἶνε ἔγκλημα προδοσίας, καὶ ὅτι ὁ Λουβοᾶ, ἂν εἶνε κάτοχος τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης, δύναται νὰ σᾶς ἀποκεφαλίσῃ;

Ἡ Βιολέττα φρικιώσα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Βελαίρ.

— Κατ' εὐτυχίαν ἐπαγρυπῶ ἐγώ, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος, καὶ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ μὴ ἀποκοπῇ ἡ χαριστάτη αὐτῆ κεφαλῇ. Ὁμολογήσατε ὅμως, ὅτι ὁ ἄγνωστος, ὁ γράψας ὑμῖν τὴν περὶ ἧς πρόκειται ἐπιστολήν, αὐτός, ὃν ἀποκαλεῖτε φίλον, εἶνε ἴσως αὐτός ὁ Λουβοᾶ, ἂν ἠθέλησε νὰ καταστρέψῃ ἀμφοτέρους, ἢ ὁ Δεβῶτ, ἂν ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ, ἢ...

— "Ἡ, εἶπε βραδέως ὁ Βελαίρ, εἰς ἄλλος ἄχρειος, εἰς, ὅστις ἀπεπειράθη νὰ μὲ φονεύσῃ, ὅστις δὲν μ' ἔλησμονῆσε, καὶ τὸν ὅποιον ἐπίσης ἐγὼ δὲν λησμονῶ...

— Ὁ Λαγκομπέρζ! ἀνέκραξεν ἡ Βιολέττα.

— Ὁ Λαγκομπέρζ, ὅστις ἐδραπέτευσεν εἰς Ὀλλανδίαν προδίδων τὸν Λουβοᾶ.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Γεράρδος. Ἄλλ' ἔχει καλῶς· ἀφοῦ ἡ παγὶς ἀνεκαλύφθη, θὰ προφυλαχθῶμεν.

— Ὁ Λαγκομπέρζ, ἐξηκολούθησεν ὁ Βελαίρ, ὅστις εἰς Οὐδάρδ ἔρριψε κατὰ τῆς κεφαλῆς μου τὸν ὑπερμεγέθη ἐκεῖνον λίθον.

— Αὐτός ὁ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ κυρίου Δεβῶτ, εἶπεν ἡ Βιολέττα, ὁ βοηθήσας αὐτὸν εἰς τὰς νεανικὰς του φαυλότητας.

— Τώρα ἔρχομαι καὶ εἰς τὸν Δεβῶτ, εἶπε διακόπτων ὁ Γεράρδος· γινώσκετε, ὅτι ἔχω ὑποχείριον αὐτὸν τὸν ἄχρειον, διὰ τοῦ φόβου, τὸν ὅποιον ἔχει μὴ δυσαρστήσῃ τὸν ἀνάδοχόν του. Θὰ τὸν ὑπογράψωμεν λοιπὸν νὰ ἀρῇ διὰ τῆς υπογραφῆς του πᾶσαν ἀφορμὴν ἀνησυχίας καὶ καταδιώξεως. Θ' ἀπόσχη τῆς κατηγορίας καὶ θὰ ἐπιτύχωμεν τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου...

— Ὅστις καὶ δὲν ἐπραγματοποιήθη! ἀνέκραξεν ὁ Βελαίρ.

— Βέβαια!... εἶπεν ἐπικυρωτικῶς καὶ ἐρυθριώσα ἡ Βιολέττα.

— Λοιπὸν, φίλοι μου, ἐπανέλαβεν ὁ Γεράρδος θριαμβεύων καὶ ἀγαλλιών τὸ στερέωμα τῆς εὐτυχίας σας δὲν ἠθρίασεν; Ποῦ βλέπετε νὰ ὑπάρχη νέφος; Ὁ Λουβοᾶ δὲν ὑπάρχει πλέον διὰ σᾶς τοῦλάχιστον, οὐδὲ ὁ Δεβῶτ, οὐδὲ ὁ Λαγκομπέρζ· θ' ἀπολαύσετε τὴν ἐλευθερίαν εἰς ξένην γῆν, ἀναμένοντες τὴν προσεχῆ σας ἀνάκλησιν καὶ τὴν ἀδιαχώριστον πλέον συναίνεσίν σας· διότι ἀναγινώσκω εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Βελαίρ ὅτι συντάσσει ἤδη ἐνδομύχως τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου του μετὰ τῆς Βιολέττας.

— Εἶνε καὶ ὑπογεγραμμένον! ἀνέκραξεν ὁ νέος μετὰ βλέμματος πλήρους ἔρωτος.

— Ἄς εἴμεθα λοιπὸν ὅλοι εὐτυχεῖς,

εὐγνώμονες καὶ ἄς εὐχαριστήσωμεν τὸν φύλακα ἀγγελόν μας, ὅστις εὐρίσκεται ἐν οὐρανοῖς καὶ τὸν προστάτην μας ἀγγελλον, ὅστις εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς γῆς, τὸν Ραφαήλ, τὸν Γαβριήλ ἢ πάντα ἄλλον, ὃν λατρεύομεν ἐν οὐρανοῖς χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζωμεν καὶ ἐδῶ κάτω τὴν κυρίαν Μαιντενῶν, προστάτιδα ἡμῶν καὶ φίλην. Προπίνω ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας της, ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας της, ὑπὲρ τῆς δόξης της, ὑπὲρ τῆς ἡσυχίας της, ὁ Θεὸς δὲ ὅστις μὲ ἀκούει γινώσκει ἂν εἰς τὴν εὐχὴν μου ἐμπεριέχεται ὑπολογισμὸς ἢ συμφέρον. Εἰς αὐτὴν ἀνήκει ἡ ζωὴ μου μέχρι τῆς τελευταίας ρανίδος τοῦ αἵματός μου, διότι αὐτὴ μοῦ ἀπέδωκε τὴν Ἀντωνιέτταν, διότι αὐτὴ μ' ἔσωσεν ἐκ τοῦ θανάτου καὶ ἐκ τῆς κατασχύνης, διότι αὐτὴ διέσωσε τοὺς φίλους μου. Πῶς!.. Βιολέττα, Βιολέττα, κλαίσεις;

— Ἴσως ἐκ χαρᾶς, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, διότι αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν μου ἐχειλιζουσαν. Ἐκ χαρᾶς βεβαίως προέρχονται τὰ δάκρυά μου, διότι ἀφοῦ εὐρίσκομαι μεταξὺ ὑμῶν τῶν δύο, μεταξὺ τοῦ συζύγου καὶ τοῦ φίλου μου δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ οὔτε κίνδυνος, δι' ἐμέ, οὔτε ἀφορμὴ λύπης.

— Βιολέττα, ἀνέκραξεν ὁ Βελαίρ, ἐν τῶν δακρύων σου, εἰς μαργαρίτης, κατέπεσεν ἐντὸς τοῦ ποτηρίου σου· ἄς τὸ πῶμεν καὶ οἱ τρεῖς διὰ νὰ συμμερισθῶμεν τὴν κακὴν τύχην, τὴν ὁποίαν μᾶς προμηνύει.

— Ἐξ ὅλης καρδίας! εἶπεν ὁ Γεράρδος ἐκτείνων τὴν χεῖρα διὰ νὰ πῆ ἕκ τοῦ ποτηρίου τῆς νεαρᾶς γυναίκος.

— Ὅχι, ὄχι! εἶπεν ἡ Βιολέττα ἐμποδίζουσα αὐτὸν μὲ ἦθος ρεμβὸν καὶ σχεδὸν περιλυπον. Μὴ ἀναμιζέτε τὴν τύχην σας μὲ τὴν ἰδικὴν μου. Διὰ σᾶς τὸ μέλλον διαγελᾷ, εἶνε κατάφωτον· δι' ἡμᾶς εἶνε ζοφερόν καὶ πένθιμον. Σὺ, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Βελαίρ, σὺ ὁ μνηστήρ μου, ἡ μὴν μου ἀγάπη, σὺ ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ συμμερισθῆς τὰς θλίψεις μου, ἀφοῦ συνεμερίσθης πᾶσαν τὴν χαρὰν μου. Πῆε!...

Ὁ Βελαίρ ἤρπασε τὸ ποτήριον τῆς ἐρωμένης του καὶ ἔπιε τὸ ἡμισυ τοῦ ἐμπεριεχομένου οἴνου μετὰ τοῦ ἀπασιῶδους δακρύου.

Ἡ Βιολέττα ἔπιε βραδέως τὸ υπόλοιπον καὶ ἔρριψε τὸ ποτήριον εἰς τὸν ποταμὸν διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου.

Ὁ Γεράρδος συγκινηθεὶς παρὰ τὸ ψυχικὸν αὐτοῦ σθένος, ἐκ τῆς παραδόξου ἰδέας τῆς ἐπελευθέρσεως εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Βιολέττας, ἐνόμισεν ὅτι τὴν εἶδε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὠχρὰν ὡς φάσμα. Καὶ αὐτὸς ὁ Βελαίρ τῇ ἐφάνη ὅτι ἀπέκτα χροιάν ἀπασιῶδον φάσματος. Τὰ δύο ἐκεῖνα τόσον προσφιλιῆ ὄντα ἐκράτουν τὰς χεῖρας ἀλλήλων ὡς δύο σκιαὶ φίλων θεθνεῶτων, οὗς ἐπαναβλέπει τις ἐν ὄνειρῳ.

Ἀπέκρουσε τὴν πένθιμον ἐκείνην ὄπτasian καὶ τὰς ζοφερὰς ἰδέας, ἠσπάζθη τὰς παγερὰς χεῖρας τῆς Βιολέττας, ἐνηγκαλίσθη φιλοστόργως τὸν Βελαίρ καὶ κατέ-

βαλε πᾶσαν αὐτοῦ τὴν φαιδρότητα καὶ εὐφύαν, ὅπως ἐξαλείψῃ καὶ τὰς ἐλαχίστας ἐντυπώσεις τῆς λυπηρᾶς ἐκείνης σκηνῆς. Ἀλλὰ τὸ τραῦμα εἶχε κατενεχθῆ καὶ οἱ τρεῖς δὲ εἶχον τὸ μειδιάμα ἐπὶ τὰ χεῖλη, ἀλλὰ συνησθάνοντο τὴν καρδίαν των τετραυματισμένην.

Ἀφοῦ προσεπάθησε νὰ φαιδρῶνῃ τὴν συνδιάλεξιν ὁ Γεράρδος διὰ παντοίων παρεμβολῶν, ἐπανήγαγεν αὐτὴν εἰς τὸ θετικὸν σημεῖον.

— Ἐλέγομεν λοιπὸν, ἐπανέλαβεν, ὅτι μετὰ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἡμέρας θ' ἀπλώσετε τὰς πτέρυγας καὶ θὰ πετάξετε πέραν τῶν θαλασσῶν.

— Ναί, εἶπεν ἡ Βιολέττα, αὐτὸ ἐλέγομεν.

— Ἡ Βιολέττα δὲν δύναται νὰ κατέλθῃ ὡς ἡμεῖς διὰ τῆς ἐκ σχοινοῦ κλίμακος, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος, θὰ ἐξέλθῃ λοιπὸν μὲ πᾶσαν ἐλευθερίαν διὰ τῆς θύρας τοῦ χρυσοχοῦ. Θὰ τὴν περιμένωμεν ἐντὸς ἀμάξης, ἥτις θὰ φθάσῃ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐξέρχεται. Ἐπειτα διὰ τοῦ προαστείου τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου θὰ συναντήσωμεν τὴν ἀμαξάν τῆς μαρκησίας, ἥτις θ' ἀναμένη εἰς Βιλέττην καὶ τὰ πάντα τελειώσουν.

— Ἐξαίρετον σχέδιον.

— Ἀλλὰ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος, πρέπει ν' ἀποφύγετε πᾶσαν ἀπερικοψίαν. Οὐδ' εἰς τὸ παράθυρον τοῦ ποταμοῦ πρέπει νὰ φανῆτε, ὡς ἐπράξατε ἀπόψε.

— Τὸ ὑπόσχομαι.

— Ἡ οἰκία εἶνε ἀσφαλῆς, δὲν ἔχει ἄλλην ἐξοδὸν ἐκτὸς τῆς γεφύρας;

— Δὲν πιστεύω.

— Δὲν ἔχετε συνοίκους; Κατέχετε μόνη ὀλόκληρον τὴν οἰκίαν;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ Βιολέττα· ὑπάρχουν ἀκόμη δύο δωμάτια κάτω, ὅπισθεν τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ χρυσοχοῦ.

— Διατί δὲν τὰ ἐνοικιάσατε; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος.

— Δὲν τὸ ἐσκέφθην, ἀπήντησεν ὁ Βελαίρ.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἐσυλλογίσθην σήμερον τὴν πρωίαν βλέπουσα τὸν γηραιὸν οἰκοδεσπότην, εἶπεν ἡ Βιολέττα.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐζήτησα παρ' αὐτοῦ καὶ τὰ δύο δωμάτια, τὰ εἶχε πρὸ μικροῦ ἐνοικιάσει.

— Εἰς ποῖον;

— Εἰς ἓνα ταξειδιώτην, ὡς μοῦ εἶπεν, εἰς ἓνα ἀξιωματικόν, ὅστις εἶνε περαστικός καὶ θὰ διαμείνῃ εἰς Παρισίους ἑπτὰ ἡμέρας μόνον.

— Δὲν εἶνε τι ἐπικίνδυνον, εἶπεν ὁ Βελαίρ.

— Ἐλπίζω, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος. Καὶ ποῦ εἶνε αὐτὰ τὰ δωμάτια;

— Κάτωθεν τοῦ ἰδικοῦ μου. Πρὸ ὀλίγου ἤκουσα θόρυβον εἰς αὐτὰ· θὰ τὰ καθαρίζουν ἴσως διὰ νὰ κατοικήσῃ ὁ νέος ἐνοικιαστής.

— Λοιπὸν ἀκούεται ὅ,τι συμβαίνει ἐντὸς αὐτῶν;

— Ναί, ἂν προσαρμόσῃ τις τὸ οὖς του εἰς τὸ πάτωμα αὐτοῦ τοῦ παρακειμένου δωματίου.

— Βελαίρ, δύνασαι νὰ ἐπαγρυπνῆς ἐν περιπτώσει ἀνάγκης· σταθῆτε ὅμως!... τί εἶνε αὐτὸ ὅπου ἀκούω;

— Τί;

— Ὡσὰν νὰ σπρώχνουν κανὲν ἐπιπλόν.

Πάντες ἠκροάσθησαν· ὁ κρότος ἔπαυσεν.

— Ἄς κάμωμεν μίαν περιπολίαν, εἶπεν ὁ Γεράρδος· τὸ τοιοῦτο εἶνε πολεμικὸν καθήκον. Ἄς ἐξερευνησώμεν τὰ μέρη.

Καὶ λαβὼν κηρίον ἐκ τοῦ κηροπηγίου ἤρχισε τὴν ἔρευναν. Ὁ Βελαίρ καὶ ἡ Βιολέττα τὸν παρηκολούθησαν στηριζόμενοι ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

Παρὰ τὸν κοιτῶνα τῆς Βιολέττας ἔκειτο ὁ σκοτεινὸς θαλαμίσκος, περὶ οὗ εἶχεν ὀμιλήσει. φωτιζόμενος μόνον παρὰ μικροῦ φεγγίτου ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ σκολιὰ ἀναβάθρα ὑψηλὴ καὶ ἀπότομος κατήρχετο ἀπὸ τοῦ κοιτῶνος τῆς Βιολέττας εἰς τὸ ἰσόγειον, τουτέστι εἰς τὰ δύο δωμάτια τὰ κατεχόμενα παρὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ, ἀποχωριζόμενα δι' ἐνὸς μεσαναβάθρου ἀπὸ τοῦ μικροῦ ἐργαστηρίου τοῦ χρυσοχόου. Ὁ Γεράρδος ἠθέλησε νὰ ἐξετάσῃ καὶ τὴν κλίμακα διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι ἡ νεαρὰ γυνὴ ἦτο ἐντελῶς ἀσφαλῆς εἰς τὴν κατοικίαν της· εἰς τὴν κλίμακα ὑπῆρχεν ἐπίμηκες παράθυρον βλέπον ὡσαύτως πρὸς τὸν ποταμὸν.

— Ἰσῶς, εἶπεν ὁ Γεράρδος ἀνερχόμενος, θὰ ὑπῆρχέ τι δυσάρεστον ἐκ τῆς γειτνιασσεως ταύτης ἂν ὁ Βελαίρ δὲν ἔμεινεν ἐδῶ φυλάττων ὑμᾶς καθ' ἑκάστην νύκτα, ἂν ἐξήρχεσθε διὰ τῆς αὐτῆς κλίμακος, δι' ἧς καὶ ὁ ἐνοικιαστὴς καὶ ἂν ἐμέλλετε νὰ κατοικήσετε εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην πλέον τῶν ὀκτῶ ἡμερῶν. Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν θὰ κινήθητε ἐκ τοῦ δωματίου σας, ὡς μοῦ ὀρκίζεσθε, δὲν εἶνε ἀληθές; ἀφοῦ δὲν θὰ εὐρίσκεσθε ἐντελῶς μόνη κατὰ τὰς ἐπικινδύνους ὥρας, φρονῶ ὅτι εἶσθε ἀσφαλεστέρα, ὑμεῖς ἐδῶ, ἀφ' ὅσον ὁ βασιλεὺς ἐν Βερσαλλίαις.

— Ἄς φαιδρυνθῶμεν λοιπὸν! εἶπεν ἡ Βιολέττα, ἀφοῦ ἐπανάθηκεν ὁ Γεράρδος τὸ κηρίον εἰς τὸ κηροπήγιον.

Ὁ Γεράρδος ἔκλεισε τοὺς μοχλοὺς τῆς θύρας καὶ εἶδεν ὅτι ἦσαν ἀκετὰ παχεῖς καὶ ἀσφαλεῖς.

— Κλείω, εἶπε, διότι ὑμεῖς δὲν θὰ ἐξέλθετε πλέον, ἐγὼ δὲ ὅπως ἐξέλθω ἔχω ἄλλον δρόμον. Κρέμασε τὴν κλίμακα, φίλε μου.

— Φεύγεις;

— Καὶ τὸ ἀτυχὲς ἐκεῖνο γεῦμά μας, τὸ ὅποιον κρυώνει εἰς Βερσαλλίαις; ἀνέκραξε γελῶν, καὶ τὸ σοβαρώτερον, αὔριον τὸ πρῶν εἰς τὰς ἐπτὰ ἔχω ὑπηρεσίαν. Ἐπειτα εἶνε καὶ ἡ ἄλλη ἀνάγκη νὰ εὐρίσκομαι εἰς Βερσαλλίαις διὰ νὰ μὴ με ζητοῦν εἰς Παρισίους.

— Ἰσῶς ὅμως ἔπρεπε νὰ ἐξέλθετε ἀπὸ τὴν πύλην τῆς γεφύρας, εἶπεν ἡ Βιολέττα· αὐτὴ ἡ κλίμαξ ἡ κρεμαμμένη ἀνωθεν τοῦ ποταμοῦ μὲ τρομάζει.

— Ἄλλὰ σκέφθητε, ἀγαπητὴ φίλη, ὅτι πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν θέσιν του τὸ ἀκάτιον· ἄλλως τε τὸ ὕδωρ εἶνε χλιαρόν. Ἐπειτα, ὅπως εἶπετε, ἡ καλὴ μου τύχη εἶνε ἐξησφαλισμένη.

Καὶ ἐνηγκαλίσθη τοὺς φίλους του· παρετήρησεν ὅμως ὅτι ἡ Βιολέττα ἡ τόσον ἀγνώως καὶ ἀφελῶς συμπεριφερομένη πρὸς αὐτὸν τὸν ἔσφιγγε μετὰ τῆς φιλοστόργου ἐκείνης θλίψεως ἦν αἰσθάνεται ἀκουσίως πᾶς ὁ ἀποχωριζόμενος ἀτόμου διὰ τελευταίαν φοράν.

Ἦδη εἶχε σθέσει τὰ κηρία καὶ εὐρίσκετο ἐκτὸς τοῦ παραθύρου ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος.

— Εἰσέλθετε μέσα! εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Σὺ, Βελαίρ, τώρα τὸ ἐσκέφθη καλλιτέρα, δὲν πρέπει νὰ ἀπουσιάζῃς πολὺ ἐκ Βερσαλλιῶν. Ἐπάνελθε ἂν δύνασαι αὐριον εἰς Βερσαλλίαις ἑνωρίς. Θ' ἀφήσω τὴν ἐσπέραν ταύτην τὸν ἵππον σου εἰς τὸ πανδοχεῖον. Χαῖρε· εἰσέλθετε μέσα διὰ νὰ μὴ ἐφελκύσετε τὴν προσοχὴν τῶν ἔξωθεν· θὰ σείσω τὴν κλίμακα τρεῖς φορές ὅταν θὰ εἶνε καιρὸς νὰ τὴν ἀνασύρτετε.

Καὶ τῷ ὄντι, ἐξέτεινε τὸν πόδα ὅπως κατέλθῃ, ἀλλὰ καθ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διέκρινε κάτῃ ἕνα ἄνθρωπον, ὅστις κατήρχετο ὡς αὐτὸς ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς κλίμακος καὶ ὅστις ὄλως ἀπησυχολημένος νὰ σύρῃ τὸ ἀκάτιον καὶ νὰ μὴ προξενήσῃ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, δὲν διέκρινε τὸν κατερχόμενον ἀνωθεν αὐτοῦ.

— Μπα! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γεράρδος παραμερίζων διὰ νὰ μὴ φανῇ, ὁ ἐνοικιαστής τῶν κάτω δωματίων ἦτο μέσα· αὐτὸν θὰ ἤκουσα. Ἄ! καὶ αὐτὸς ἐπίσης προτιμᾷ αὐτὸν τὸν δρόμον. Ἄς τὸν ἀφήσωμεν νὰ περάσῃ.

Ὁ ἄγνωστος κωπηλατῶν ἐξηφανίσθη ταχέως κάτῃθεν τῆς ἀμάρας.

— Πρέπει ἄρα γε νὰ εἰδοποιήσω τοὺς φίλους μου; ἐσκέφθη ὁ Γεράρδος. Ὅχι· ἡ Βιολέττα ἤδη εἶνε πολὺ ἀνήσυχος. Ἄλλὰ πρέπει νὰ μάθω ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος· ἄς τὸν παρακολουθήσω!

Ὁ Γεράρδος, ἀφοῦ ἔσεισε τρεῖς τὴν κλίμακα, ἔλυσεν ἐν σπουδῇ τὸ ἀκάτιον καὶ ἐκωπηλάτησε ρωμαλέως διὰ νὰ φθάσῃ τὸν ἄγνωστον. Ἐκεῖνος ὅμως ἤδη εἶχε προσορμισθῆ παρὰ τὴν παρόχθιον ὁδὸν τῶν Πτελεῶν. Ὁ Γεράρδος παρακολούθησεν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός προσωμισθῆ εἰς τὸ πλησιέστερον μέρος τῆς ὄχθης, ἔσυρε τὸ ἀκάτιον εἰς τὴν ἄμμοον διὰ νὰ μὴ χρονοτριβήσῃ προσδένων αὐτό, ἔπειτα ὤρμησεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ μιστηριώδους γειτονός.

Ὁ ἄγνωστος, παρηκολούθησε τὰς παραποταμίους ὁδοὺς καὶ διέσχισε τοὺς Παρισίους διευθυνόμενος πρὸς τὸ Παλαι-Ροαγιαλ.

Ὁ Γεράρδος τῇ βοήθειᾳ τῶν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς φώτων, ἔβλεπε τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα τοῦ ἀγνώστου, τὸν πενιχρὸν μαν-

δύαν, ὃν περιεβάλλετο παρὰ τὴν θερμὴν ὄραν τοῦ ἔτους, τὸ μακρὸν ξίφος τὸ συρόμενον παρὰ τὸ πλευρόν του καὶ τὸν πλατύγυρον πῖλον τὸν σκέποντα τὴν μορφήν του.

— Ἀσχημον ἐξωτερικόν! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λαβερνῆ.

Ὁ ἄγνωστος διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν Ρισελιέ καὶ ὁ Γεράρδος ἐφρικία ἐνόσφ τὸν ἔβλεπε πλησιάζοντα πρὸς τὸ μέγκρον τοῦ Λουβοᾶ, κείμενον ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ καὶ σταματήσαντα ἐν τῇ ὁδῷ Κολβέρ ὑπὸ τὸ ζοφερόν περιστύλιον τοῦ μεγάρου τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν.

— Οὐδεμία ἀμφιβολία, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λαβερνῆ, ὅτι ὁ γείτων τῆς Βιολέττας εἶνε κατὰσκοπος.

Ὁ ἄγνωστος, ὁσάκις διήρχοντο βραδύνοντες τινες διαβάται ἐκ τῆς ἐρήμου ὁδοῦ, ἐγονυπέτει καὶ ἐφαινετο ὡς ἐπίκτης· εἶτα, ἀπομακρυνθέντων τῶν διαβατῶν, ἀνηγειρέτο καὶ ἐξηκολούθει νὰ ἐνεδρεύῃ.

— Κἄποιον ἀνώτερον του περιμένει διὰ νὰ δώσῃ ἀναφοράν, ἐσυλλογίσθη ὁ Γεράρδος.

Ἐπὶ τέλους ὁ νέος δὲν ἠδυνήθη ἐπὶ πλέον νὰ ὑπομείνῃ· προσήρμοσε τὸ μανδήλιόν του εἰς τὸ ἐσωτερικὸν γύρον τοῦ πῖλου του, ὅπως καλύψῃ τὸ πρόσωπόν του, ὡσεὶ διὰ προσωπίδος καὶ ἐπλησίασεν.

Ὁ ἄγνωστος ἔκυψε κατὰ τὸ σύστημά του ψιθυρίζων λέξεις τινὰς ὡς νὰ ἐπῆται δῆθεν.

— Σῆκω! εἶπεν ὁ Γεράρδος ὠργισμένος, θέλω νὰ ἴδω τὴν μορφήν σου.

Καὶ ἔρριψε χαμαὶ τὸν πῖλον τοῦ ἀγνώστου.

Οὗτος ἀνηγέρθη εὐθύς, δι' ἐνὸς ἀλματος καλύπτων τὸ πρόσωπον διὰ τοῦ μανδύου του· εἶτα βυθίζων πάλιν τὸν πῖλον μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν:

— Διατί κρύπτετε καὶ σεῖς τὴν ἰδικήν σας, ἀπήντησεν.

Καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους, ὅπως ἐμποδίσῃ τὸν Γεράρδον νὰ πλησιάσῃ.

Ὁ Λαβερνῆ ἔπραξε τὸ αὐτό. Ὁ ἄγνωστος ἔλαβε τότε σάσιν ἀμυντικὴν, καθ' ὅλους τοὺς κανόνες τῆς τέχνης.

— ὦ! εἶπεν ὁ Γεράρδος καθ' ἑαυτὸν· ἔχω νὰ κάμω μὲ τεχνίτην!

Καὶ ἔλαβε τὰ μέτρα του, ὅπως διασταυρῶν ἔπιτυχῶς τὸ ξίφος.

Πάρχυτα ἐπὶ τῆς Νέας ὁδοῦ Πετι-Σὰν ἐφάνη ἐρχόμενος μετὰ θορύβου πολλοῦ ἱποκόμος ἐπιπόμος κρατῶν πυρσὸν καὶ προηγούμενος ἀμάξης βαινούσης μετ' ἄκρας ταχύτητος.

— Τὴν θύραν! ἀνέκραξε μακρόθεν ὁ ἱποκόμος, οὐ οἱ δύο διαμαχόμενοι ἀνεγνώρισαν τὴν οἰκοστολήν.

Ἡ θύρα τοῦ μεγάρου τοῦ Λουβοᾶ ἠνεώχθη ἐν τῷ ἄμα.

— Ὁ κύριος Λουβοᾶ! ἐψιθύρισεν ὁ ἄγνωστος ἔντρομος φεύγων δραματῶς διὰ τῆς ὁδοῦ Ρισελιέ.

— Ὁ Λουβοᾶ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γεράρδος· ὁ Λουβοᾶ, ὅστις μὲ νομίζει εἰς Βερσαλλίαις! ἄς ἐπιστρέψω.

Καὶ ὑπεχώρησε διὰ τῆς ὁδοῦ Κολθέρ.
— Τί διάβολο! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἀπερχόμενος. Θὰ ἔδιδα καὶ τι ἂν ἐγνώριζα διατὶ ὁ ἀγνωστος αὐτὸς ἔρχεται ἀντικρῦ τοῦ μεγάρου τοῦ Λουβοῦ καὶ φεύγει ὅτε φθάσει ὁ κύριος Λουβοῦ. Θὰ ἔδιδα ἀκόμη περισσότερο ἐὰν ἔβλεπα τὸ πρόσωπόν του. . . Ὑπομονὴ ὅμως! . . . θὰ τὸν ἐπανεύρω. Χάρτι θεῖα γνωρίζω ποῦ διαμένει. Ἐν τούτοις ἔχω τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι δὲν εἶνε κατάσκοπος τοῦ Λουβοῦ, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἐδραπέτευεν, ἄμα τῇ προσεγγίσει τοῦ κυρίου του.

Οὕτω καθησυχάσας ὡς πρὸς τὴν ἀσφάλειαν τῶν φίλων του ὁ Γεράρδος ἀνέβηκε πᾶν σχόλιον, μεταβάς ἀνεζήτησε τὸν ἵππον του εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Βερσαλλίας ὁδοιπορῶν κατὰ τὴν χλιαρὰν καὶ ἀνέφελον νύκτα.

Ἔπειτα συνέχεια.

Εἰς τὸ πρῶτον:

Ἡ ΔΙΨΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μυθολόγημα Εὐγενίου Μορέ.

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ζ'

Ἡ νύξ εἶνε καλὴ σύμβουλος, λέγει ἡ παροιμία.

Ἄμα ἠγέρθη ὁ Μάξιμος τὴν ἐπομένην τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, ἔβλεπεν ὑφ' ὧν νῆαν ὄψιν τὰ συμβάντα τῆς ὁδοῦ Ζουφροῦ.

Οὐχὶ διότι ὁ ὕπνος τῷ διευκρίνησε τὰς σκέψεις, διότι δὲν ἐκοιμήθη καὶ, ἀλλ' ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῇ νὰ ἐξετάσῃ τὰ πράγματα καὶ ν' ἀποφέρῃ συμπεράσματα λογικά.

Ὁ στρατιώτης, ὁ λαμβάνων μέρος εἰς μάχην, παραστέκει μόνον εἰς ἀπομεινωμένα γεγονότα, τῶν ὁποίων δὲν ἔννοε τὸν σκοπὸν.

Ὁ Μάξιμος εἶδεν ἐνεργοῦντα τέσσαρα πρόσωπα, τὰ ὅποια πολὺ καλὰ ἐγνώριζεν, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἦτο ὑποκριτὴς εἰς τὸ δράμα τοῦτο, δὲν ἐδυνήθη σχεδὸν νὰ γνωρίσῃ τὰς πρὸς ἀλλήλους σχέσεις τῶν διαφόρων προσώπων. Ἦδη ἐξελθὼν τοῦ θοροῦ ἤρχισε νὰ διακρίνῃ εὐκρινέστερα, καὶ ψυχρῶς ἐξετάζων τὰ πράγματα ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ σκότους συμπεράσματα θετικώτερα.

Οὕτω λοιπὸν ἡ καλλονὴ τοῦ σκέτιν δὲν ἦτο, ὡς μέχρι τινὸς ὑπέθεσε, φίλη τοῦ Βορισῶφ. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα ὑπεστήριξε τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ.

Πράγματι δὲ τὸν ἐνίκησεν ἀποσπᾶσα αὐτῷ τὸν αἰχμάλωτόν του.

Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἐπετρέπετο. Ὁ Ροβέρτος εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὸ μέγαρον τῆ συνοδία ὑπη-

ρέτου τινος τοῦ Βορισῶφ, ἐξῆλθε δὲ τῇ βοήθειᾳ τῆς κυρίας Σερζάν, ἐνῶ ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν φύλαξιν του ὑπηρετῆς εὐρέθη φυλακισμένος ὑπὸ τῆς ὠραίας μελαγχροίνης.

Ἐφυγαν εἶτα διὰ τοῦ κήπου, κατὰ τὸ σχέδιον τὸ ὁποῖον εἶχον ἴσως προδιαγράψει καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐκτέλεσις ἐπέτυχε θαυμάσια, ὥστε ἡ μελαγχροίνῃ τοῦ σκέτιν διηύθυνε τὴν πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ συνωμοσίαν.

Διὰ τινος ὅμως θαύματος κατῴρωσε ν' ἀπατήσῃ τὸν Βορισῶφ καὶ νὰ τὸν πείσῃ νὰ φέρῃ τὸν αἰχμάλωτόν του εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ τῷ εἶχε στήσει ἀληθῆ παγίδα; Ὁ Μάξιμος οὐδὲν ἐγίνωσκεν, ἀλλὰ τὰ πράγματα ἐφαίνοντο πασιδήλως.

Ἡ ἀπόπειρα ἀναβάσεως ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου καὶ ἡ ἐσπευσμένη φυγὴ του ἐδείκνυον ἀρετὰ ὅτι ἡ κυρία Σερζάν τὸν ἐπερίπαιζεν.

Ἄλλ' ὁποία γυνὴ ἦτο λοιπὸν αὕτη ἡ κυρία Σερζάν ἡ ἐμφανιζομένη μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἐξαφανισθῇ πάλιν ἐντὸς μικροῦ, ἡ παγοδρομοῦσα εἰς τὸ σκέτιν ὡς τυχοδιώκτις, καὶ ἔχουσα θεωρεῖται ὡς ἀριστοκράτις εἰς τὸ μελόδραμα, ἡ γευματίζουσα μετὰ τῆς Βέρθας Βερριέ, καὶ διαθέτουσα ὀλόκληρον λόγον ὑπηρετῶν, ἡ συνοδευομένη ὑφ' ἐνὸς αὐτοκαλουμένου Βογιαρῶφ, καὶ μετὰ ἓνα μῆνα πάλιν ὑπὸ τινος Ρώσσου συνταγματάρχου ἐκ τῶν ἀθηντικωτέρων;

Εἰς ὅλας ταύτας τὰς ἐρωτήσεις, κάλλιον παντὸς ἄλλου ὁ Μάξιμος Δορζέρ ἐδύνατο ν' ἀπαντήσῃ.

Ἡ κυρία Σερζάν βεβαίως ἦτο φίλη τῶν συνωμοτῶν, οἱ ὅποιοι ἐκλεψαν τὰ ἔγγραφα τοῦ Βορισῶφ, φίλη στενὴ τῆς γυναικὸς μετὰ τὸ κομμένο χερί, χάριν τῆς ὁποίας τὸσον ἐπιδειξίως ἀνήρπασεν ἀπὸ τὸν Μάξιμον τὸ βραχιόλιόν της.

Ἄλλ' ἂν ἡ κυρία Σερζάν ἦτο τοιαύτη τί ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ κανεὶς περὶ τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ;

Ἡ γυνὴ ἡ ὁποία τὸν ἔσωσε, βεβαίως εἶχε συμφέρον πρὸς τοῦτο. Δὲν κοπιᾶζει τις τόσῳ δι' ἓνα ἀδιάφορον.

Ὅθεν ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ ἦτο ἡ ἐραστής της ἢ συνενοχός της. Τὸ λυπηρὸν τοῦτο συμπέρασμα ἐπεβάλλετο ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν Μάξιμον.

Καὶ κατ' ἀμφοτέρας ταύτας τὰς περιστάσεις ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ ἠπάτησε τὴν ταλαίπωρον Ἀλίαν ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ ἦτο ἀνάξιος τοῦ ἔρωτος τῆς λατρευτῆς κόρης, ἐπιμενομένης νὰ τὸν πιστεύῃ ἀθῶον.

Ὅχι μόνον ἠλευθερώθη ὑπὸ τῆς ἀχρείας ἐκείνης γυναικὸς ὁ Ροβέρτος, ἀλλ' ἔφυγε καὶ μαζὺ της τὸν παρέσυρεν ἐκείνη, ἵνα τὸν κρύψῃ εἰς εὐχарιστότερον μέρος ἢ τὸ μέγαρον Βορισῶφ.

Θὰ εἶχε βεβαίως πολλὰ οἰκήματα τὸ πλάσμα τοῦτο καὶ ὑπέθεται τις ὅτι δὲν ἠθέλε τολμήσει νὰ πατήσῃ πλέον τὸν πόδα της εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Ζουφροῦ.

— Ὡστε, ἐσκέπτετο ὁ Μάξιμος ἐνδυ-

μενος μετὰ σπουδῆς, ἐκείνοι ποῦ ἐκατηγόρησαν τὸν κύρ Ροβέρτον δὲν εἶχον ἀδικον. Καλὰ ἔλεγεν ὁ θεός μου καὶ γὰρ ἐφέρθηκα ἄν τὸν δὸν Κιχῶτον ποῦ ἠθέλε νὰ ἔλευθερώσῃ τοὺς ληστὰς ἀπὸ τὸ κάτεργον.

Τὸ ν' ἀπατηθῇ ἡ ἐξαδέλφη μου ὑποφέρεται...

Ἦτο τρελὴ γὰρ αὐτὸν καὶ ὑποθέτω πῶς ἀκόμη εἶνε. Ἀλλὰ νὰ πιστεύσω ἐγὼ πῶς τὸν κατηγόρου ἀδικῶς, αὐτὸ εἶνε πάρα πολὺ... Καὶ ὅταν σκέπτομαι πῶς ἤρχισα μετὰ τὰ δυνατὰ μου νὰ ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά του.

Ἐν τούτοις δὲν ἐλησμόνησεν ὅτι μόνος αὐτὸς δὲν ἐπελάβετο τῆς ὑπερασπίσεως τοῦ γραμματέως τοῦ θεοῦ του.

Ἡ κόμησσα Γιάλτα ὑπεστήριζεν ἐνεργητικῶς ὅτι ὁ Ροβέρτος ἦτο θύμα σκληρᾶς ἀδικίας.

Αὕτη ἔρριψε τὰς ἀμφιβολίας εἰς τὸ πνεῦμα τῆς δεσποινίδος Δορζέρ, ὅποτε πλέον ἡ ταλαίπωρος κόρη ἤρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ Ροβέρτος εἶχε κλέψει.

Αὕτη μετέδωκε ζῆλον εἰς τὸν Μάξιμον καὶ τὸν παρέσυρεν εἰς ἀνόητον ἐπιχείρησιν, ἡ ὁποία τῷ διέταξε τὸ πᾶν νὰ κάμῃ διὰ νὰ ἐπανεύρῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ καὶ ἰσχυρίζετο ὅτι θὰ τὸν ἀποδείξῃ ἀθῶον ὡς περιστέρην.

Τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἐπεδείκνυε βεβαίως διὰ τὸν δυστυχῆ τοῦτον νέον, ἦτο βεβαίως ἀνευ συμφέροντος.

Προήρχετο βεβαίως ἐξ ἱπποτισμοῦ καὶ ἐκ φυσικῆς προδιαθέσεως νὰ ὑποστηρίξῃ τοὺς ἀδύνατους καὶ νὰ προστατεύῃ τοὺς καταθλιβομένους.

Ἦτο ζήτημα αἰσθήματος. Τὸ νυκτερινὸν ὅμως συμβᾶν τῆς ὁδοῦ Ζουφροῦ ἀπεδείκνυεν ὅτι ἡ κυρία Γιάλτα κακῶς εἶχεν ἐκτιμήσει τὰ πρόσωπα.

Ὁ Μάξιμος παρεσκευάζετο νὰ τῇ διηγηθῇ τὴν θλιβεράν ταύτην ἱστορίαν, καὶ ἠλπίζεν ὅτι θὰ τὴν καταπαίσει νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς ὑγειεστέρους ἰδέας.

Ἐπῴθει δὲ νὰ τῇ καταγγείλῃ καὶ τὴν διαγωγὴν τοῦ καθηγητοῦ τῆς ξιφασκίας, ὁ ὁποῖος ἐγένετο σύμμαχος τῆς κυρίας Σερζάν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βεβαίως, ὁ ζῶν διὰ τῆς γενναιοδωρίας τῆς κυρίας Γιάλτας, θὰ ἐνήργησεν ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς.

Κατὰ τὴν τελευταίαν του πρὸς αὐτὴν συνέντευξιν ἡ κόμησσα ἐξηγήθη σαφῶς ὡς πρὸς τὰς ἰδέας της πρὸς τοὺς μηδενιστὰς.

— Δὲν εἶμαι ὑπήκοος Ρωσσίς, τῷ εἶπεν. Δὲν ἔχω λοιπὸν τίποτε νὰ μοιράσω μετὰ τοὺς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἂν εἶμαι μετὰ μέρος τῶν προγεγραμμένων, δὲν εἶμαι βεβαίως καὶ μετὰ μέρος τῶν δολοφόνων.

Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν κοινόν τι μεταξὺ τῆς κομήσσης καὶ μιᾶς τυχοδιώκτιδος.

Δὲν ἦτο ὅμως ἀδύνατον καὶ εἰς ἐκ τῶν ὑπηρετῶν της νὰ ἐπρόδωκε τὴν κυρίαν του, πιθανὸν μάλιστα ἦτο, ἡ κόμησσα Γιάλτα νὰ περιεκυκλοῦτο ἐξ ἀνθρώπων ἀνηκόντων εἰς τὴν ἐταιρίαν αὐτὴν τὴν ὀρκισθεῖσαν τὴν γενικὴν καταστροφὴν.

Γνωστὸν ὅτι οἱ ἄθλιοι εἰσδύουν πανταχοῦ καὶ κατὰ προτίμησιν ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑποπτεύεται τις καθόλου.

Ἄν ὁ ὀπλοδιδάσκαλος Καρδίκης ἦτο ἐξ αὐτῶν καλῶς ἐξελέξατο τὴν θέσιν του. Τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Φρεϊδλανδ ἦτο ἄσυλον ὅπου οὐδεὶς ἤθελε σκεφθεῖ νὰ τὸν ζητήσῃ.

Ὁ Μάξιμος ἐσκέπτετο, ὅτι ἤρκει νὰ γνωστοποιήσῃ τὴν διαγωγὴν του εἰς τὴν κόμησσαν, διὰ νὰ τὸν ἐκδιώξῃ, καὶ ἔσπευδε νὰ περάνῃ τὴν κόμμωσίν του, διὰ νὰ καταστήσῃ γνωστὰς τὰς ἐνεργείας του εἰς τὴν κόμησσαν, ἡ ὁποία τῷ ἐπέβαλε τὴν δύσκολον ἐργασίαν νὰ σώσῃ τὸν κ. δὲ Καρνοέλ. Ἡ ἀναφορὰ του ἦτο ἐτοιμία. Ἐγίνωριζε τί νὰ τῇ εἶπῃ καὶ τί νὰ συμβουλεύσῃ. Τὰ συμβάντα τῆς νυκτὸς τῷ ἐφαίνοντο πολὺ σαφῆ καὶ δὲν ἦτο καθόλου δύσκολον νὰ τὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὴν κυρίαν Γιάλτα.

Ἐν μόνον σημείον τῷ ἐφαίνετο σκοτεινόν. Δὲν ἐνόει πῶς αὐτὸς ὁ Καρδίκης, ὁ συνένοχος τῆς κυρίας Σερζάν, ἐδυνήθη νὰ συνδεθῇ πρὸς τὸν συνταγματάρχην, γνωστὸν ὑπάλληλον τῆς Ρωσικῆς ἀστυνομίας.

Οἱ μηδενισταὶ ὅμως διαπράττουσιν ἔτερα τολμηρότερα ἔργα, ἄλλως δὲ κατὰ βάθος ἦτο ἀδιάφορον εἰς τὸν Μάξιμον τὸ πῶς ὁ Καρδίκης κατάρθωσε νὰ πείσῃ τὸν Βορισῶφ νὰ συνδειπνήσωσιν εἰς ἐστιατήριον τοῦ συρμού.

Ἐσπευδε λοιπὸν ὁ Μάξιμος νὰ ἐνδυθῇ, διότι εἶχε τόσας ἐργασίας νὰ περατώσῃ, ὥστε ἐφοβεῖτο μήπως ἡ ἡμέρα δὲν ἐπαρκέσῃ.

Πρῶτον πάντων μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν κόμησσαν, καὶ εἶτα εἰς τὴν δεσποινίδα Δορζέρ.

Ἐπρεπε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἀλίην διὰ νὰ τὴν σταματήσῃ ἀπὸ τὴν κινδυνώδη ὁδόν, εἰς τὴν ἔρριψεν ἡ κόμησσα Γιάλτα, ὀρκισθεῖσα αὐτῇ περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ Ροβέρτου.

Ἐβιάζετο νὰ τῇ ἀποσπάσῃ τὴν τελευταίαν πλάνην καὶ ὁ Μάξιμος ἐθεώρει, ὡς καθήκον του νὰ ἐπιφορτισθῇ τὴν θλιβεράν, ἀλλὰ σωτήριον ταύτην ἐπιχείρησιν. Ἄλλως δὲ ἤθελε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ταλαίπωρον ἐκείνον Βινιόρ, ὁ ὁποῖος ἀνησυχεῖ βεβαίως διὰ τὴν μεταβολὴν τῶν τρόπων τῆς ἀρραβωνιστικῆς του.

Εἰς τοῦτον τοῦλάχιστον ὁ Μάξιμος ἔφερε καλὴν εἰδήσιν καὶ ἠὲ χαριστεῖτο πολὺ ὅτι θὰ τῷ ἀνήγγελεν ὅτι ὁ ἀντίπαλός του Ροβέρτος δὲν ἦτο πλέον ἐπίφοβος.

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κ. Δορζέρ ἠτοιμάζετο νὰ περιβληθῇ τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ νὰ θέσῃ τὸν πῖλον του, ὅτε ὁ ὑπηρέτης του τῷ παρουσιάσε τὸ ἐπισκεπτήριον κυρίου τινός, ὁ ὁποῖος ἐπεθύμει νὰ τὸν ἴδῃ.

Ὁ Μάξιμος δὲν εἶχε καὶ πολλὴν ὄρεξιν νὰ δεχθῇ, ἦτο δ' ἐτοιμὸς ν' ἀποπέμψῃ τὸν πρῶτον τοῦτον ἐπισκέπτην, ὅτε πρὸς μεγάλην του ἐκπλήξιν ἀνέγνωσεν ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου τὸ ὄνομα τοῦ ἱατροῦ Βιλλαγῶς.

Ὁ ἱατρὸς οὐδέποτε εἶχεν ἔλθει εἰς τὸν

οἶκον τοῦ Μάξιμου Δορζέρ. Συννητῶντο σχεδὸν καθ' ἐσπέραν εἰς τὴν λέσχην, πρὶν ἢ δοθῇ εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ἐκείνην καὶ καθ' ἐκάστην σχεδὸν ἀπὸ δύο μηνῶν συννητῶντο εἰς τῆς κομῆσσης, ἀλλ' οὐδέποτε ὁ εἰς ἐπεσκέφθη τὸν ἕτερον κατ' οἶκον.

Πράγματι δέ, μολοντί αἱ περιστάσεις δὲν ἔλειψαν, αἱ σχέσεις των δὲν ἦσαν καὶ πολὺ στεναί.

Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα ἐφαίνοντο κάπως ψυχραμένοι. Ὁ ἱατρὸς ὁ ὁποῖος τοσαύτην ἔδειξεν ἄλλοτε σπουδὴν νὰ παρουσιάσῃ τὸν Μάξιμον εἰς τὴν εὐγενῆ πελάτιδά του, ἤδη ἔμενεν ἐπιφυλακτικὸς ἀπ' ὅσον ἡ κόμησσα εἶχεν ἀσθενήσει.

Ἐδέχετο μὲν εὐγενῶς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου Δορζέρ ἅμα ἤρχετο νὰ πληροφορηθῇ περὶ τῆς ὑγείας τῆς ἀσθενούς, ἀλλ' ἐφαίνετο ἥμισυ διαθεθεμῆναι νὰ τὸν ὀδηγήσῃ παρ' αὐτῇ. Καὶ ἡ κυρία Γιάλτα ἐγίνωσκε βεβαίως, ὅτι ὁ συνήθης ἱατρὸς τῆς δὲν ἐπεθύμει νὰ βλέπῃ αὐτὴ τὸν Μάξιμον, καὶ διὰ τοῦτο τὴν προτεραιάν τὸν προσεκάλεσε καθ' ἡν ὥραν ὁ ἱατρὸς ἔλειπεν.

Κάποτε ὅμως, ἐν τούτοις, ὁ ἱατρὸς δὲν ἀντέτεινεν εἰς τὸ νὰ τὴν ἴδῃ. Μετ' εὐχαριστήσεως μάλιστα ἔσπευσε νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ, ὅτι ἡ κόμησσα τὸν ἀνέμενεν, ἀλλ' ὁ Μάξιμος ἐνθυμεῖτο καλῶς τὰς συστάσεις, τὰς ὁποίας τῷ ἀπηύθυνεν.

Παρεκλήθη δὲ ν' ἀποφύγῃ πᾶν ἀντικείμενον συνδιαλέξεως διεγείρον τὰ νεῦρα τῆς ἀναρρωνουούσης, καθὼς καὶ νὰ μὴ ὀμιλήσῃ οὔτε περὶ τοῦ Γώγου, οὔτε περὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, οὔτε περὶ τῆς δεσποινίδος Δορζέρ.

Ἀναπόφευκτον ἦτο ὅτι ὁ ἱατρὸς ἤθελεν εὐχαρίστως ἀντιταχθεῖ κατὰ τῆς συνεντεύξεως, ἂν ἡ κόμησσα δὲν ἐπέμενε τόσῳ πολὺ εἰς τοῦτο.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἐλησμόνησεν ἐπίσης, ὅτι ἡ κυρία Γιάλτα τὸν παρεκάλεσε θερμῶς νὰ μὴ εἰπῇ τι εἰς τὸν κύριον Βιλλαγῶς.

Ἦθελε ν' ἀγνοῇ τὰ σχέδια τῆς καὶ ἐπεθύμει πολὺ νὰ εἶνε ἔξω τῶν ἐπιχειρήσεών της.

Καὶ ὅμως ὁ κύριος Βιλλαγῶς ἦτο ὁ σύμβουλός της καὶ ὁ ἱατρὸς τῆς, βέβαια δὲν τὰ εἶχαν καλὰ.

Τί ἤρχετο λοιπὸν νὰ κάμῃ αὐτὸς ὁ Οὐγγρος εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο οἶκημα τῆς ὁδοῦ Σατεδῶν, ὅπου δὲν εἶχε πατήσει τὸν πόδα του ποτέ;

Ὁ Μάξιμος ἐσκέφθη ὅτι εἶχε σταλεῖ παρὰ τῆς κομῆσσης καὶ ἠναγκάσθη νὰ τὸν δεχθῇ.

Ἐσκέφθη μόνον ὅτι ἔπρεπε νὰ ἦνε προσεκτικὸς εἰς τὴν ὀμιλίαν του. Ὁ ἱατρὸς εἰσῆλθε μειδιῶν καὶ τῷ ἔθλιψε τὴν χεῖρα μετὰ πλείονος φιλικῆς ἐνδειξεως ἢ συνήθως.

— Φίλτατε κύριε, θὰ ἐκπλήττεσθε, διότι μὲ βλέπετε τόσῳ πρῶ.

— Καὶ ἐκπλήττομαι, ἀλλὰ καὶ εὐχαριστοῦμαι, ἀπεκρίθη εὐγενῶς ὁ Δορζέρ.

— Δὲν ἤθελα σὰς ταράξῃ τὴν ἡσυχίαν εἰς τοιαύτην ὥραν, ἂν δὲν σὰς ἔφερα νὰ

περὶ προσώπου διὰ τὸ ὅποιον ἐνδιαφέρεσθε, εἶμαι βέβαιος.

— Περὶ τῆς κομῆσσης Γιάλτα; Πῶς εἶνε;

— Καλὰ, ὑποθέτω. Δὲν τὴν εἶδα ἀκόμη σήμερον.

— Χθὲς ἀκόμη, ἦτο κλινῆρης, μοῦ ἐφάνη πολὺ παρηλαγμένη.

— Σὰς ἐδέχθη λοιπὸν;

Ὁ Μάξιμος ἔδειξε τὰ χεῖλη. Ἀργὰ ἐνόησεν ὅτι εἰς πείσμα τῶν σοφῶν ἀποφάσεών του, ἐγένετο ὁ αἴτιος ἀδιακρισίας.

Καὶ βέβαια ὁ Βιλλαγῶς ἠγνόει ὅτι ὁ Μάξιμος εἶχεν ἰδεῖ τὴν κόμησσαν.

— Ναί, εἶπε τεθοροβημένος, εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ μὲ δεχθῇ.

Ἐνθυμήθη ὅμως τὴν διαταγὴν σας καὶ δὲν ἔμεινα πολὺ.

— Ὡ! εἶπε γελῶν ὁ ἱατρὸς, δὲν θὰ τὴν ἐπιπλήξω. Αὐτὸ εἶνε ἀνωφελές. Δὲν θὰ μὲ ἀκούσει διόλου. Τῆς ἀρέσετε πολὺ καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ διασκέδασις θὰ τὴν ἰατρύσῃ ταχύτερα ἀπὸ τὰς συνταγὰς μου.

Ἄλλως τε ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς σὰς καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ταράξετε τὴν ἡσυχίαν της διὰ συνδιαλέξεων πολὺ ζωνρῶν.

Δὲν ἦλθα ὅμως νὰ σὰς κάμω λόγον περὶ τῆς πελάτιδος μου.

— Περὶ τίνος λοιπὸν; ἠρώτησε ζωνρῶς ὁ Μάξιμος, τοῦ ὁποίου ἡ περιέργεια ἐξηγείρετο.

— Περὶ γυναικός, ἡ ὁποία πολὺ σὰς ἀπησχόλησε πρὸ ἑξ ἑβδομάδων καὶ δύο μηνῶν. Ἐνθυμεῖσθε ἐκείνην τὴν μελαγχροινὴν, τὴν ὁποίαν σὰς ἔδειξα ἓνα βράδυ εἰς τὸ σκέτιν;

— Ναί, βέβαια, εἶπεν ὁ Μάξιμος μετὰ συγκινήσεως.

— Καὶ ἐνθυμεῖσθε ὅτι τὴν ἐπαύριον τῆς συναντήσεως αὐτῆς ἐφάγαμε μαζὶ εἰς τοῦ Τορτόνι, ὅπου μοῦ διηγῆθητε πῶς σὰς ἐπερίπαιξε καὶ ὅτι ἠθέλατε νὰ μάθετε ὁποίας τάξεως γυνὴ εἶνε.

— Ἀκριβῶς. Ἀλλά, ἱατρέ... τί θέλετε νὰ συμπεράνετε;

— Περιμένετε λοιπὸν. Δὲν τὴν ἐπανίδατε ἀπὸ τὸ βράδυ τοῦ σέτιν;

Ἡ ἀπροσδόκητος αὐτῇ ἐρώτησις ἐθορύβησεν τὸν Μάξιμον, μὴ θέλοντα νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὸν ἱατρὸν τὰ μετὰ τῆς κυρίας Σερζάν συμβάντα του.

Ἐπρεπε ν' ἀποκριθῇ ἀμέσως.

— Τὴν εἶδα κάποτε εἰς τὸ θέατρον.

— Καὶ τῆς ὀμιλήσατε;

— Ὁχι, ἦτο εἰς ἓνα θεωρεῖον μὲ κάποιον κύριον.

— Ἐένον, δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Τοῦλάχιστον ἐφαίνετο.

— Αὐτὸ εἶνε, εἶπεν ὁ ἱατρὸς ὀμιλῶν καθ' ἑαυτόν.

Καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτηται.

Ὁ Μάξιμος ἐπὶ πλέον θοροβηθεὶς ἐκ τῆς ἀνακρίσεως ταύτης, δὲν ἐδυνήθη νὰ σιωπήσῃ περιπλέον.

— Τὴν γνωρίζετε λοιπὸν; ἠρώτησεν ἀτενίζων τὸν κύριον Βιλλαγῶς μετὰ τινος ἀνησυχίας.

— Ἐνας φίλος μου τὴν γνωρίζει. Καὶ

ἦτο μαζύ μου, ὅτε προχθὲς ἐπέρασα διπλα της εἰς τὸν δρόμον.

— Καὶ σὰς εἶπε ποῖα εἶνε;

— Ναί, εἶνε ὀλόκληρος ἱστορία, καὶ τόσῳ παράξενος, ποῦ ἦλθα ἐξεπίτηδες νὰ σὰς τὴν διηγηθῶ.

— Λέγετε, ἰατρέ, δὲν ἤξεύρετε πόσον ἐνδιαφέρομαι.

— Καλὰ λοιπὸν, αὐτὴ ἡ κυρία, ἡ ὁποία παγοδρομεῖ, ὡς ἀπλή κυκότη, καὶ φαίνεται ὡς Ἀνδραλουσία, ἡ κυρία αὐτὴ ποῦ ἔχει μάτις ἄν φωτιά, σὰς ἀφίνω νὰ σκεφθῆτε ὅσῳ θέλετε γιὰ νὰ τὸ βρῆτε... εἶνε Ρωσσίς, Ρωσσίς μηδενίστρια... ἀπὸ κρίσεις ποῦ ὄνειρεύονται τὴν γενικὴν καταστροφὴν.

— Τεράστιον! ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος ὡσεὶ ἐκπληκτος, ἂν καὶ δὲν ἐμάνθανε νέον τι. Καὶ ὁ φίλος ποῦ σὰς ἔδωκε τὰς πληροφορίες αὐτὰς εἶνε βέβαιος περὶ τούτου;

— Βεβαίως. Ὅτ' ἴσως ἀμέσως, ὅτι εἶνε πολὺ καλὰ πληροφορημένος περὶ αὐτῆς. Τὸ βράδῳ ποῦ τὴν ὠδηγήσατε δὲν σὰς ἐπῆγε εἰς ἓνα νέο σπίτι, εἰς τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ;

— Ναί.

— Καὶ ἔπειτα δὲν ἐμβῆκε εἰς ἓνα μικρὸν μέγαρον ποῦ εὐρίσκεται ἀριστερά;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἄνευ δισταγμοῦ ὁ Μάξιμος, μὴ βλέπων τὸν λόγον νὰ ψευσθῆ.

Κατὰ τὸ γεῦμα των εἰς τοῦ Τορτόνι εἶχε διηγηθεὶ κεφαλαῖωδῃ τινὰ περὶ τοῦ συμβάντος τούτου εἰς τὸν ἰατρόν, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ τῷ φανερώσῃ τὴν ὁδὸν καὶ τὸ μικρὸν μέγαρον.

— Καί, ἐπανελάθεν ὁ Βιλλαγῶς, ἐπήγατε τὴν ἄλλην ἡμέραν νὰ λάβετε εἰδήσεις; σὰς εἶπαν λοιπὸν ὅτι δὲν τὴν ἐγνώριζαν;

— Τὸ ἔξεύρετε;

— Ὅχι, ἀλλὰ τὸ μαντεύω. Σὰς εἶχε τόσον ἐξεγείρει ἡ καλλονὴ αὐτῆ τοῦ σκέτι, ὥστε δὲν ἐμπορούσατε νὰ ἀρκεσθῆτε εἰς τὴν πρώτην σας συνάντησιν. Μοῦ εἶπε δὲ ὁ φίλος μου ὅτι ἐκεῖνο τὸ μέγαρον τὸ εἶχεν ἡ κυρία αὐτὴ ὡς ἀναπαυτήριον καὶ ποτὲ δὲν ἐκοιμάτο δύο νύκτας συνεχεῖς.

— Ἐμαθεν ὁ φίλος σας πῶς ἐπέστρεψεν;

— Βέβαια καὶ γι' αὐτὸ ἦλθα καὶ γώ. Ἦλθε χθὲς καὶ θὰ εἶνε ἐκεῖ ἀκόμη.

— Ὁ φίλος σας ἀπατάται. Δὲν εἶνε πλέον ἐκεῖ, εἶπεν ἀσκέπτως ὁ Μάξιμος.

— Χθὲς τὸ βράδῳ ἦτο, καὶ ἐκτὸς ἂν δὲν ἔφυγε πάλι... ἀλλὰ θέλετε νὰ μάθετε καὶ διατί ἦλθε πρὸς στιγμὴν εἰς τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο μέγαρον; Διὰ νὰ δεχθῆ ἓνα συνένοχόν της, τὸν ὅποιον γνωρίζετε καλλίτερον... τὸν πρῶτον γραμματέα τοῦ θεῖου σας.

— Τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ! ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος.

— Αὐτὸν τὸν ἴδιον, εἶπεν ἡσύχως ὁ Βιλλαγῶς. Βλέπετε ὅτι ἡ φιλιότη μας κόμησσα, εἶχεν ἄδικον νὰ τὸν ὑπερασπίζεται τόσῳ πολὺ.

— Δὲν ἤξευρα ὅτι ἀσχολεῖται περὶ αὐτοῦ.

— Καλὰ, καλὰ! εἶπε γελῶν ὁ ἰατρός, γνωρίζω ὅτι σὰς ἐσύστησε σιωπὴν. Ἐμὲ δὲν μ' ἐμπιστεύεται, διότι δὲν ἐπιδοκιμάζω τὰς ρωμαντικὰς φαντασίας της, καὶ ἤθελε νὰ μοῦ κρούσῃ ὅτι εἰσθε ἐπιφορτισμένοι νὰ ἐπανεύρετε τὸν Καρνοέλ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους μοῦ ὡμολόγησε τὴν ἀλήθειαν.

— Δὲν ἐννοῶ τίποτε, ἐψιθύρισεν ὁ Μάξιμος.

— Βλέπω ὅτι εἰσθε ἐχέμυθος καὶ δὲν σὰς κατηγορῶ. Μοῦ τὰ εἶπεν ὅμως ὅλα ἡ κυρία Γιάλτα. Τρέχετε κατὰ διαταγὴν της κατόπιν φυγάδος, ὁ ὅποιος δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ σωθῆ. Δὲν θέλω νὰ με διηγηθῆτε τί ἐπράξατε, ἀλλ' ἔρχομαι νὰ σὰς βοηθήσω διὰ τινος πληροφορίας σημαντικῶς.

— Περὶ τίνος;

— Περὶ τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον ζητεῖτε. Ἄν δὲν εἶνε εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ, ἔξυρω ποῦ εἶνε. Ἡ συνένοχος του ἔχει καὶ ἄλλο οἶκημα, τὸ ὅποιον ὁ φίλος μου, ποῦ εἶνε τόσῳ καλὰ πληροφορημένος, τὸ γνωρίζει. Ὅτ' τὸν ὠδήγησεν ἐκεῖ.

— Καὶ ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ οἶκημα; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Μάξιμος.

— Ἄ! τὴν ἰσχυρίζεσθε, πῶς δὲν ἐνασχολεῖσθε περὶ τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Βιλλαγῶς. Ἄν σὰς ἦτο ἀδιάφορος, δὲν θὰ σὰς ἔμελλε καὶ πολὺ πολὺ νὰ μάθετε τί ἀπέγινεν.

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζέρ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν. Ἦσθάνετο νῦν ὅτι ἡ σπουδὴ του ἐπρόδωκε μέρος τοῦ μυστικοῦ καὶ ἐσκέπτετο, ἂν δὲν θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἐκμυστηρευθῆ καὶ τὰ λοιπὰ.

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑποπτευθῆ τις τοὺς σκοποὺς τοῦ κυρίου Βιλλαγῶς. Ἦτο ὁ ἰατρός τῆς κομῆσεως, κατεῖχε πᾶσαν τὴν ἐμπιστοσύνην της καὶ ἂν ἡ κόμησσα ἔκρινε καλὸν κατ' ἀρχὰς νὰ τῷ κρούσῃ τὰ σχέδιά της, ὡς πρὸς τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, ἐφαίνετο νῦν ὅτι μετενόησεν, ἀφοῦ ὁ ἰατρός τὰ ἐγνώριζεν ὅλα.

Ὁ Μάξιμος ἔλεγεν ὅτι ἦτο ἴσως ἀνωφελὲς νὰ προσποιῆται ἐπὶ μακρότερον καὶ ὅτι κάλλιον ἦτο νὰ συνεννοηθῆ μετ' αὐτοῦ.

— Μὴ φοβῆσθε τίποτε, ἐπανελάθεν ὁ ἰατρός, δὲν ἔχω καμμίαν ἀνάγκην νὰ ταράξω τὰς ἐρεῦνας σας.

Σκέπτομαι μόνον, ὅτι ἡ κυρία Γιάλτα εἶχεν ἄδικον νὰ σὰς ἐπιφορτίσῃ με αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Τὸ καλὸν ὅμως ἐγένετο καὶ τὸ μόνον, τὸ ὅποιον ἐπιθυμῶ εἶνε νὰ σὰς ὑπηρετήσω.

Ἡ κόμησσα θέλει καὶ καλὰ νὰ ἐπανεύρῃ τὸν νέον αὐτόν. Λοιπὸν ἄς τὸν ἐπανεύρωμεν μαζύ.

Δὲν θὰ δυσχεραστῆ πολὺ ἂν τὸν ἀποσπάσω ἀπὸ τὰς πανουργίας αὐτῆς τῆς γυναικός.

Ὅτ' ὑπάγωμεν με τὸν φίλον μου αὐτόν νὰ τὴν εὐρωμεν καὶ ἐκεῖνος θὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ μὰς ἀποδώσῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Τότε δὲ θὰ τοῦ διευκολύνωμεν τὰ μέσα νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

ὑποθέτω ὅτι δὲν σκέπτεσθε ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ νυμφευθῆ τὴν ἐξαδέλφην σας.

— Ὁ, ὄχι, εἶπεν ὁ Μάξιμος. Τώρα πλέον ἔχω λάβει τὰ μέτρα μου.

— Καλὰ, ἡμεῖθα λοιπὸν σύμφωνοι ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου καὶ πιστεύω καὶ εἰς τὰ λοιπὰ νὰ συμφωνήσωμεν ἐπίσης.

Πρόκειται τώρα περὶ τοῦ διαβήματός μας τῶν τριῶν ὡς πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτὴν, πρέπει ὅμως νὰ ἤξεύρωμεν καὶ ποῖαν θύραν θὰ κτυπήσωμεν.

Οἱ θηλυκοὶ πρὸ πάντων μηδενίσται εἶνε ἰκανώτατοι νὰ ἀποφεύγωσι τὰς ἀναζητήσεις καὶ μάλιστα αὐτὴ ποῦ ἔχει καὶ τὰ μέσα καὶ πολλὰ χρήματα.

Πρέπει νὰ τὴν ζητήσωμεν λοιπὸν ἢ εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ ἢ...

— Σὰς βεβαιῶ πῶς ἔφυγε ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ.

— Πολὺ καλὰ. Ἐφυγε, λέγετε, καὶ σὰς πιστεύω, ὡς ἂν παρευρέθητε κατὰ τὴν ἀναχώρησίν της. Ὅτ' ἀπουσιασθῶμεν λοιπὸν εἰς ἓνα ἄλλο σπίτι ὅπου ἡ κυρία με τὸν φίλον της ἔκτισαν τὴν φωλεάν των.

— Πότε;

— Ἀπόψε ἂν θέλετε... αὐτὴν τὴν νύκτα, διότι δὲν ἀξίζει νὰ μὰς δούν νὰ ἐμβαινῶμεν εἰς σπίτι ὅπου κατοικεῖ γυνὴ μυστηριώδης, ἡ ὁποία ἐξήγειρε τὴν γενικὴν περιέργειαν τῶν γειτόνων.

— Μήπως καὶ ἡ ἄλλη της κατοικία, εἶνε καὶ ἐκεῖνη μέγαρον;

— Ὅχι. Κατοικεῖ εἰς μίαν συνοικίαν ὅπου μένουσι πρὸ πάντων ἐργάται, εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου.

— Αὐτὴ! τόσῳ πολυτελεῖς γυνὴ.

— Εἶνε πολυτελεῖς ὅταν πρέπει διὰ νὰ στήσῃ τὰ δίκτυά της, ἀλλ' ὅταν ἡ περίστασις τὸ ἀπαιτεῖ δὲν διστάζει νὰ ἐνδυθῆ ὡς πτωχὴ καὶ νὰ ἐπαίτῃ εἰς τοὺς δρόμους.

— Ἀριστούργημα, καὶ θαυμάζω πῶς εἰσθε τόσον καλὰ πληροφορημένος, ἐψιθύρισεν ὁ Μάξιμος, τοῦ ὁποίου κατὰ στιγμὰς ἠγείρετο ἔτι ἢ πρὸς τὸν Βιλλαγῶς δυσπιστία.

— Οὐδὲν ἀπλούστερον, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ὁ φίλος μου συνεδέθη στενωῶς πρὸς αὐτὴν, καὶ εἶχε καταστήσει τρελός, ἀλλὰ δικαίως, διότι εἶνε θελατικωτάτη. Εἶχεν ὅμως τὸ θάρρος νὰ χωρισθῆ ἀπ' αὐτῆς, ὅταν ἔμαθε πῶς ἦτον μηδενίστρια. Καὶ ἐκεῖνη δὲ δὲν τὸ ἀπέκρυπτε διόλου. Εἰς τὴν Γαλλίαν δὲν κινδυνεύει τίποτε καὶ ηὐχαριστεῖτο νὰ τοῦ ἐκθέτῃ τὰ ἐπαναστατικὰ σχέδια τῶν φίλων της.

— Μήπως τοῦ εἶχεν εἰπεῖ τίποτε περὶ κάποιας κλοπῆς, ἡ ὁποία ἐγένετο ἐσχάτως;

— Εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ, τοῦ θεῖου σας. Ἡ κλοπὴ, διὰ τὴν ὁποίαν κατηγοροῦν τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ καὶ ὄχι βέβαια ἀδικῶς. Ὅχι, ἡ μελαγχροινὴ δὲν εἶπε τίποτε περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν φίλον μου, ἀφοῦ τὴν ἐγκατέλειψε πέρυσι τὸ καλοκαῖρι, καὶ ἡ κλοπὴ ἐγένετο νομιζῶ ἐσχάτως.

Ἐκπλήττεσθε, διότι γνωρίζω καὶ τοῦτο. Ἡ κόμησσα μοῦ διηγήθη τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ἴσως ἔμαθεν ἀπὸ σας,

ἀλλ' ἡ ὁποία δὲν μ' ἐνδιέφερε τότε τόσο πολύ.

Ἐπανερχομαι ὁμως εἰς τὸν φίλον μου. Ἄν καὶ οὐδὲν κοινὸν ὑπάρχει πλέον μεταξύ των, ἐν τούτοις διατηρεῖ πάντοτε ἐπ' αὐτῆς ἐξουσίαν τινα, πρῶτον, διότι γνωρίζει τὸ μυστικὸν τῆς, καὶ δεύτερον, διότι πρὸς τὸ τέλος τῶν σχέσεών των τὴν ἔσωσεν ἀπὸ δυσκόλου τινος θέσεως.

Ἐβμεθα λοιπὸν βέβαιοι σχεδόν, ὅτι θὰ τύχωμεν παρ' αὐτῆς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θέλομεν.

Τώρα θὰ σὰς ἐξηγήσω πῶς θὰ ἐνεργήσωμεν, ἂν θέλετε νὰ μὰς ἀκολουθήσετε.

— Εὐχαρίστως. Ποῦ θὰ συνευρεθῶμεν.

— Μήπως σὰς εἶνε δύσκολον νὰ μὰς συναντήσετε τὸ μεσονύκτιον εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία;

— Διόλου.

— Καλά, ἀπ' ἐκεῖ θὰ ἴπαμε καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν στοὰν Σωθέ, εἰς τὴν συνοικίαν ὅπου σὰς εἶπα. Ὁ φίλος μας γνωρίζει τὸ σπίτι ὅπου κρύπτεται αὐτή. Θὰ μὰς ὀδηγήσῃ καὶ θὰ τὰ καταφέρει νὰ μὰς ἀνοίξουν.

— Θὰ ἴπαμε ὠπλισμένοι, δὲν εἶν' ἔτσι; Αὐτὸ εἶνε φρονιμότερον. Δὲν ζεύρει κανεὶς τί συμβαίνει.

— Ὀπλισμένοι! Διατί; Νομίζετε ὅτι ἡ κυρία θὰ μὰς ὑποδεχθῇ με πιστολισμούς; Βεβαιωθῆτε ὅτι θ' ἀπαλλαγῇ ὅπως διόλου τοῦ θορύβου, καθὼς καὶ ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

Ἐγὼ οὔτε τὴν ράβδον μου θὰ πάρω καὶ σὰς συμβουλεύω νὰ μὲ μιμηθῆτε.

— Ἐν τούτοις, εἶπεν ὁ Μάξιμος, ἀφοῦ ἐπὶ μικρὸν ἐσκέφθη μὴ συμφωνῶν πρὸς τὴν γνώμην τοῦ ἱατροῦ, αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶνε ἴσως περικυλωμένη ἀπὸ ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι εἶνε ἱκανοὶ νὰ μὰς κακοποιήσουν, ὅταν ἐμβουῶμεν εἰς τὸ σπίτι τῆς.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Βιλλαγῶς ἐκρηγνύμενος εἰς γέλωτα, νομίζετε ὅτι ἔχει ὑπηρετάς εἰς ἐκεῖνο τὸ μικρὸ σπιτάκι τῆς;

— Δὲν εἰξεύρω τίποτε, ἀλλὰ εἰς τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ εἶχε τρεῖς ἢ τέσσαρας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς.

— Ὅλον αὐτὸ τὸ προσωπικὸν θὰ διεσκορπίσθη ἅμα ἔφυγεν ἀπὸ τὸ μέγαρον τῆς... διότι ἔφυγε καθὼς εἶπατε, εἴσθε βέβαιοι; ἠρώτησεν ὁ Βιλλαγῶς ἐπανερχόμενος εὐχαρίστως εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς συνδιαλέξεως.

— Ναί, εἶπε μετ' ἀμνηχανίας ὁ Μάξιμος.

Μετανοεῖ ἤδη, διότι ἐφάνη τόσο ἐπιβεβαιωτικός, διότι σχεδὸν ὠμολόγησεν, ὅτι εἶχεν ἰδεῖ τὴν κυρίαν Σερζάν καὶ τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ, ἐνῶ ἡ κόμησσα τὸν εἶχε διατάξει οὐδὲν νὰ εἴπῃ ἀναφορικῶς πρὸς τὸν αἰχμαλώτων τοῦ Βορισόφ.

Διὰ τὸ ἐπανορθῶσθαι τὸ σφάλμα του, προσέτρεξεν εἰς ψεῦδος λίαν ἀθῶον ἄλλως.

— Ἐπῆγα χθὲς τὸ πρῶτ' κατὰ τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ καὶ ἐπληροφορήθην. Τὸ μέγαρον εἶνε ἀκατοίκητον πρὸ τινος χρόνου.

Μὲ εἶπαν ὁμως, ὅτι ἅμα ἐκάθητο μέσα ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν ἦτο ποτὲ μόνη.

Οἱ ὑπηρεταὶ τῆς ἐφόρου στολῆν καὶ ἐφάνιντο 'σὰν ξένοι, καθ' ἃ λέγουσι οἱ γείτονες.

— Μηδενιστὰ Ρῶσοι, διάβολο! Ἐπέστρεψαν φαίνεται ἐκεῖ ἕως ὅτου τοὺς καλέσουν ἐὰν ἔχουν ἀνάγκην ἐδῶ. Αὐτοὶ ταξιδεύουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

— Ἀφοῦ ἦλθεν ὁ λόγος περὶ ὑπηρετῶν, ἡ κυρία Γιάλτα εἶνε πεπεισμένη περὶ τῶν ἰδικῶν τῆς;

— Πάρα πολύ. Ὅλοι μένουσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πρὸ πολλοῦ λατρεύουν τὴν κόμησσαν καὶ τῆς εἶνε ὅλοι ἀφοσιωμένοι.

— Καὶ ὅσοι δὲν εἶνε ἀκόμη ὑπηρεταί; Οἱ καθηγηταί, παραδείγματος χάριν, οἱ ὅποιοι τὴν συνοδεύουν;

— Ἄ! ναί, ὁ διδάσκαλος τῆς ἱππασίας, τῆς γυμναστικῆς καὶ τῆς ὀπασκίας, καθὼς καὶ ἓνας συμπατριώτης μου ὁ ὁποῖος τὴν διδάσκει τὸ ζατρίκιον. Μὰ δὲν ὑπάρχει καμμία αἰτία κατ' αὐτοῦ.

— Δὲν γνωρίζω παρὰ μόνον τὸν διδάσκαλον τῆς ὀπασκίας καὶ πάλιν μόνον ἄπαξ τὸν εἶδα.

— Τὴν ἡμέραν ποῦ σὰς παρουσίασα, ἐνθυμοῦμαι.

Ἐγυμνάζετο μετ' αὐτὴν κόμησσαν. Εἶνε ἀξιότιμος καὶ ἀνδρεῖος καὶ σὰς ἐγγυῶμαι δι' αὐτόν.

— Εἶνε Πολωνός, νομίζω.

— Ἀληθῆς Πολωνός καὶ πολιτικὸς ἐξορίστος. Ἡ Πολωνία ὁμως δὲν τρομάζει μετ' αὐτὸν μηδενισμῶν.

— Ὄστε δὲν παραδέχεσθε πῶς γνωρίζει τὴν μελαγχροινὴν τοῦ ἀκτίου.

— Ποῦ τὴν ἐγνώρισε; Ἀφ' ὅτου εἶνε εἰς τῆς κομῆσσης δὲν ἐξέρχεται ποτέ.

— Καὶ οὔτε τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ γνωρίζει;

— Αὐτὸν ὀλιγότερον. Μπορῶ νὰ μάθω, φίλτατέ μου, τί σημαίνουν αἱ ἐρωτήσεις σας;

— Ὄ! τίποτε; ἐνόμισα πῶς κάπου τὸν συνήντησα... πρὸ καιροῦ ἐνδύμενον καθὼς πρέπει καὶ συνοδεύοντα τὴν κυρίαν Σερζάν. Φαίνεται ἠπατήθη.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Βιλλαγῶς ἀκροῦμενος μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἂν καὶ ἐφαίνεται ὅπως ἀδιάφορος. Ὁ Καρδίκης μετ' αὐτὴν τοῦ συρμού, ἀδύνατον... Ἀκόμη καὶ ὡς πρίγκηψ ἂν ἦτο ἐνδύμενος πάλιν ἡ κυρία Σερζάν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε μαζὺ του.

Στοιχηματίζω ὅτι αὐτὸν ἐσκέπτεσθε ὅτε πρὸ ὀλίγου μου ἐλέγατε πῶς εἶνε πιθανόν νὰ συμβῇ καμμία ταραχὴ εἰς τὸ σπίτι αὐτῆς τῆς κυρίας. Ὑπεθέταμε ὅτι τὴν ἔχει ἀκολουθήσει καὶ εἰς τὸ νέον σπίτι τῆς τῆς στοᾶς Σωθέ.

— Ὁμολογῶ ὅτι τοῦ ἐπέρασεν αὐτὴ ἡ ἰδέα, ἀλλὰ τόσα περὶ τὴν ἀπέβαλεν.

Ἄστραπὴ διήλθε τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἱατροῦ καὶ ἐκ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ προσώπου του ἐφαίνεται ὅτι ἔτυχε τῆς ἀποδείξεως, τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ ἐζήτει καὶ ἡ ὁποία διὰ αὐτὸν εἶχε μέγα ἐνδιαφέρον.

— Ὄστε, ἐπανελάθεν εὐθύμως ὁ Βιλ-

λαγῶς, δὲν θὰ ὀπλισθῆτε λοιπὸν διὰ νὰ ἔλθετε ἀπόψε ἐκεῖ.

— Ὄ, δὲν ἔχω φόβον, εἶπεν ὁ Μάξιμος ἐννοήσας τὸν εἰρωνικὸν σκοπὸν τοῦ ἱατροῦ, Ἀκόμη καὶ ἂν ὁ Καρδίκης ἔλθῃ ὡς σωματοφύλαξ τῆς κυρίας Σερζάν πάλιν θὰ ἔλθῃ ἄοπλος.

— Δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τῆς γενναιότητός σας. Ἀλλ' ὅταν πρόκειται περὶ τοιούτων ἐκδρομῶν ἔχω ὡς ἀρχὴν νὰ μὴ εἶμαι ποτὲ ὀπλισμένος.

Τὸ σπουδαῖον εἶνε νὰ ἐνεργήσῃ κανεὶς ἄνευ θορύβου καὶ ὅταν ἔχῃς μαζὺ σου ἓνα περιστροφὸν ὁ πειρασμὸς σὲ παρακινεῖ νὰ τὸ μεταχειρισθῆς.

Σύμφωνοι λοιπὸν. Θὰ σὰς περιμένω ἀπόψε τὰ μεσάνυκτα εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία.

— Θὰ εἶμαι.

— Πολὺ καλά. Θὰ εἰδοποιήσω καὶ τὸν φίλον μου, θὰ σὰς τὸν συστήσω καὶ θὰ δῆτε ὅτι εἶνε καθὼς πρέπει κύριος.

Καὶ τώρα ἐπιτρέψατέ μοι νὰ πηγαίνω. Ἐγὼ νὰ ἐπισκεφθῶ τινὰς ἀσθενεῖς σήμερον τὸ πρῶτ'.

Ὁ Μάξιμος ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἱατρὸν καὶ δὲν ἐπεχείρησε νὰ τὸν κρατήσῃ περιπλέον. Εἶχε καὶ αὐτὸς νὰ κάμῃ μερικὰς ἐπισκέψεις.

— Ἄ! ἔχω νὰ σὰς πῶ καὶ κάτι ἀκόμη, ἐπανελάθεν ὁ κύριος Βιλλαγῶς. Ἡ κόμησσα ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ σήμερον εἰς τὴν ἐξοχὴν, μετ' αὐτὴν βροχὴν καὶ τὸ κρῦν ποῦ κάνει. Ὀλίγον τὴν μέλλει ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ μίαν συμπατριώτισάν τῆς, ἡ ὁποία κάθηται δέκα λεύγας μακρὰν.

Προσεπάθησα πάσῃ δυνάμει νὰ τὴν ἀποτρέψω, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχα καὶ σὰς εἰδοποιῶ διὰ πᾶσαν περίπτωσιν ἂν εἴχατε σκοπὸν νὰ τὴν ἐπισκεφθῆτε.

— Περίεργον πρᾶγμα καὶ χθὲς ποῦ τὴν εἶδα δὲν μοῦ εἶπεν ὅτι εἶχε σκοπὸν ν' ἀπουσιάσῃ.

— Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι δὲν τὸ εἶχε σκεφθῆ ἀκόμη. Αὐτὴ ἡ ὠραία ἰδέα τῆς ἦλθεν ἅμα ἐκοιμήσθη καὶ μοῦ τὸ ἔγραψε σήμερον τὸ πρῶτ' ὅτι ἀνεχώρει εἰς τὰς ἐννέα. Τώρα εἶνε δέκα καὶ μισή, θὰ εἶνε πολὺ μακρὰν καὶ δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ σήμερον.

Ἐγὼ ἀνέβαλα νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ δι' αὐριον καὶ σὰς συμβουλεύω νὰ μὲ μιμηθῆτε, καὶ ἂν μάλιστα ἀνακαλύψωμεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ Καρδίκης ἔχει σχέσεις μετ' αὐτὴν μηδενιστριαν θὰ ἔχωμεν νὰ τῆς διηγηθῶμεν μίαν ἐνδιαφέρουσαν ἱστορίαν.

— Θ' ἀκολουθήσω τὴν συμβουλὴν σας, εἶπεν ὁ Δορζέρ ὀδηγῶν τὸν ἱατρὸν σπεύδοντα νὰ ἐξέλθῃ.

Ἡ ἀπουσία αὐτῆς τῆς κυρίας Γιάλτα κατέστρεψε τὰ σχέδια τοῦ ἐξαδέλφου τῆς Ἀλίκης.

Ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐπισκεπτόμενος τὴν κόμησσαν καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ ἀναβάλῃ δι' αὐριον. Ἀλλ' εἶχε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τρία ἄλλα άτομα τὴν ἐξαδέλφην του, τὸν φίλον του, καὶ τὸν θετὸν του! Τρία πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἤθελε

νά πληροφορήσει περί τῶν διατρεχόντων, κατὰ τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ, διότι εἶχεν ἀποφασίσει νὰ δώσῃ πέρασ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ.

Εἶχε σχηματισθεῖ ἡ πεποιθήσις του καὶ θεώρει περατωθεῖσαν τὴν ἐκστρατείαν, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβε χωρὶς προηγουμένης σκέψεως.

Ἦδη τῷ ἔμενε μόνον νὰ μεταπέισῃ τὴν Ἀλίην, νὰ βεβαιώσῃ τὸν Βινιορὺ καὶ νὰ εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸν κύριον Δορζέρ, ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ἐπειδὴ εἶχεν ἔλθει ἡ κατάλληλος ὥρα νὰ τῷ εἰπῶσι τὴν ἱστορίαν τὴν ὁποίαν τῷ ἔκρυπτον, τὴν ἱστορίαν τοῦ κομμένου χεριοῦ.

— Θὰ τὰ λάβω ἐγὼ εἰς βάρους μου, ἐσκέπτετο, καὶ ὁ θεὸς μου θὰ τὸν συγχωρήσῃ βέβαια τὸν μέλλοντα γαμβρόν του, διότι κατεπίσθη εἰς τὰς κακὰς συμβουλὰς τοῦ ἀνεψιοῦ του.

Θὰ μὲ συγχωρήσῃ καὶ ἡ κόμησσα, διότι δὲν ἐπερίμευε τὴν ἐπιστροφὴν τῆς Γυνῆ καθὼς αὕτη δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὸν συνένοχον μιᾶς μηδενιστρίας.

Καὶ θὰ τῆς ἀποδείξω ὅτι ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ εἶνε ὁ συνένοχος τῆς κυρίας Σερζάν.

Ἐνα μόνον πρᾶγμα θὰ τῆς κούψω τῆς Ἀλίης, ὅτι ὁ ὠραιὸς αὐτὸς νέος εἶχεν ἐρωμένην αὐτὴν τὴν γυναῖκα, ὅτε τῆς ὠρικόζετο ἔρωτα αἰώνιον.

Καὶ ἐξῆλθεν ἀποφασισμένος δι' ὅ,τι ἤθελε νὰ πράξῃ. Ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν ὁδὸν Σουρέζνης καὶ διερχόμενος τὴν αὐλειὸν θύραν ἐξεπλάγη πολὺ μαθὼν παρὰ τοῦ θυρωροῦ ὅτι ὁ κύριος Δορζέρ ἔστειλε νὰ τὸν καλέσωσι καὶ τὸν ἐπερίμενε εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ὁ Μάξιμος θὰ ἐπιοτήμα νὰ ὀμιλήσῃ πρῶτον πρὸς τὸν Βινιορὺ, ἀλλ' ἡ περιέργειά του νὰ μάθῃ τί τὸν ἤθελεν ὁ θεὸς του τὸν ἔκαμε νὰ ἀναβῆ πρῶτον εἰς τὸ γραφεῖόν του. Εὗρε τὸν τραπεζίτην βεδίζοντα τεταραγμένον καὶ ἐκ τοῦ προσώπου του εἶδεν ὅτι ὁ καιρὸς ποσειμήνευε καταιγίδα.

— Ἄ! ἦλθες προκομμένε! Ἐμαθα ἱστορίας γιὰ σέ.

Οὕτως ἀποτόμως ὑπεδέχθη τὸν υἱὸν τῆς ἀδελφῆς του ὁ κ. Δορζέρ, τὸν ὁποῖον συνήθως ὑπεδέχετο ἠπιώτερον.

— Μὰ τί ἔκαμα λοιπόν, θεῖέ μου, ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος μετρίως δειλιάσας.

— Μίαν κακὴν πράξιν, σοῦ τὸ λέγω καθαρά. Ὁρκίσθη εἰς τὴν κόρην μου ὅτι ἐκεῖνος ὁ γελοῖος ποῦ τὸν ἀγαπᾶ, δὲν ἔκλεψε, ὅτι τὸν κατηγοροῦν ἀδίκως καὶ ὅτι ἀδίκως τὸν ἐδίωξα. Καὶ ἔξυρεις τί κατώρθωσες μὲ τ' ἀνόητά σου λόγια; Ὅχι. Καλά, τόρα θὰ σοῦ τὸ πῶ.

Ἡ Ἀλίη μου ἐφάνηρωσε πῶς δὲν θὰ ὑπανδρευθῇ τὸν Βινιορὺ καὶ ὅτι μάλιστα δὲν θὰ ὑπανδρευθῇ διόλου.

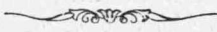
Ἄν ἐπιμεῖνῃ εἰς τὴν ἀπόφασίν τῆς ἴσχυρως νὰ καυχήσῃ ὅτι κατώρθωσες νὰ καταστρέψῃς τὴν ζωὴν τῆς καὶ τὴν ἰδικήν μου, νὰ μᾶς κάμῃς καὶ τοὺς δύο δυστυχεῖς.

Δὲν σοῦ ὀμιλῶ περὶ τοῦ φίλου σου διὰ τὸν ὁποῖον ὑποθέτω δὲν σέ μέλλει διόλου. Σ' ἐρωτῶ ὅμως διακί με χαρὰν ἐπῆγες νὰ καταστρέψῃς τὸ μέλλον τῆς ἐξαδέλφης σου. Ἐτοί με ἀνταμείβεις, διότι πάντοτε σ' ἐθεώρησα ὡς παιδί μου;

— Πραχδέχομαι πῶς εἶχα ἄδικο.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἴσιμος

Elie Frébault

Ο ΦΑΡΟΣ

Διήγημα

Ὁ ἀρχαιότερος τῶν γαλλικῶν φάρων εἶναι ὁ πύργος Κορδοῦάν, κείμενος εἰς τὸ στόμιον τῆς Γιρόνδης, ἐπὶ βράχου ὑπὸ ὕδατος περικυκλωμένου νῦν, ἀλλ' ὅστις, κατὰ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος, ἠνούτο μὲ τὴν στερεὰν διὰ στρώματος ἄμμου ἐξ ὀλοκλήρου καλυπτομένου ὑπὸ τῆς πλημμυρίδος τῆς παλιρροίας.

Ἐκεῖ συνέβη, τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ, τραγικὴ ἱστορία, ἣν ἡ παράδοσις διετήρησε καὶ ἦν τινα μοῖ διηγήθη ἐπιτοπίως ὁ φύλαξ, ὅτε ἐπισκεψάμεν τὸν φάρον. Εἶναι ἡ παράδοσις τοῦ πύργου Κορδοῦάν.

Εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ Βερδάν, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς τῆς Γιρόνδης, κατόκει νεαρὸς ἄλιεύς, Πέτρος ὀνόματι. Διὰ τοῦ λέμβου του ἔφερεν εἰς τὸν πύργον Κορδοῦάν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸν φάρον ξένους.

Ὁ φύλαξ τοῦ φάρου τούτου ἦτο ὁ γέρον Καμπρεμέρ, οὐτινος ἡ μονογενὴς θυγάτηρ, ἡ ξανθὴ Ὑζέλ, ἦτο ἡ ὠραιότατη νεᾶνις τοῦ τόπου. Ὁ Πέτρος ἠγάπα τὴν Ὑζέλ, ἣν ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας εἶχε μνηστευθῇ. Διὰ τοῦτο πάντοτε εὐχαρίστως μετέβαινεν εἰς τὸν πύργον Κορδοῦάν.

Ἡμέραν τινά, ξένος τις, εὐγενοῦς φυσιογνωμίας, εἶπε πρὸς τὸν Πέτρον νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς τὸν φάρον, τοῦθ' ὅπερ ἐκεῖνος ἐξετέλεσεν. Ἀμὰ ἀποβιβάσθεις ὁ ξένος ἔδωκεν ἓν χρυσοῦν σκουδὸν εἰς τὸν Πέτρον καὶ τὸν διέταξε νὰ τὸν ἀναμείνῃ...

Ὁ Πέτρος τὸν περιέμενε ἀχρι νυκτός, περιφερόμενος διὰ τοῦ λέμβου περὶ τὸ βράχου καὶ παρατηρῶν τὸ μικρὸν παράθυρον τῆς μνηστῆς του.

Τὴν νύκτα ὁ ξένος κατήλθεν ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ καὶ ἔκραξε τὸν λεμβούχον, ὅστις ἐπλησίασε παραχρῆμα φωνάζων αὐτῷ νὰ σπεύσῃ, διότι ἡ παλιρροία ἐπλησίαζεν. Ἀλλ' ὁ ξένος δὲν ἦτο πλέον μόνος εἶχε μεθ' ἐαυτοῦ νεαρὸν ἀκόλουθον, οὐτινος ἡ μορφή ἀπεκρύπτετο ὑπὸ τῶν πτυχῶν εὐρέος μανδύου, καὶ ὁ ὁποῖος εἰσῆλθεν ἐπίσης εἰς τὸν λέμβον. Ὁ Πέτρος ἐξεπλάγη διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ νέου τούτου, ὃν δὲν εἶχε φέρῃ, οὐδεμίαν ὅμως παρατήρησιν ἔκαμε καὶ ὕψωσε τὸ ἴσιόν του...

Μόλις οἱ ἐπιβάται ἐπεβιβάσθησαν καὶ οἱ κερανοὶ ἤρξαντο νὰ βροντῶσι, σφοδρὰ δὲ θύελλα ἐξερράγη. Ἡ θάλασσα ἐθράυετο λυσσαδῶς ἐπὶ τῆς ἄμμου. Οἱ δύο ξένοι περιμαζευμένοι ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου

θεώρουν μετὰ τρόμου τὸ θέαμα ἐκεῖνο...

Φοβερὰ ριπὴ ἀνέμου ἀνήγειρε τὸν μανδύαν τοῦ νεαροῦ ἀκολουθοῦ. . . ταῦτο χρόνως δὲ τὸ φῶς τοῦ φάρου ἀπεκάλυψε τῷ Πέτρῳ τὸ ὄχρον πρόσωπον τῆς μνηστῆς του. . .

Τότε ἐκεῖνος, ὠχρότερος ἔτι, κατέλιπε τὸ πηδάλιον, ἐξέβαλε τὴν μάχαιράν του καὶ ὤρμησε κατὰ τοῦ ξένου, ὅστις ὠσάτως ἐξέβαλε τὸ ἐγχειρίδιόν του. . .

Ὁ λέμβος, μὴ κυβερνώμενος πλέον, εἶχε τὰ πλευρὰ πρὸς τὰ κύματα, ἀμφότεροι δὲ οἱ ἀντίπαλοι ἐκλονίζοντο καὶ ἔπληττον εἰς τὴν λάμπιν τῶν ἀστραπῶν. . .

Αἴφνης ὁ λέμβος ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς ἄμμου θραυόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων. Οἱ τρεῖς ναυαγοὶ ἐπήδησαν ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ἡ θάλασσα ἐμυκῆτο καὶ αὐτοὶ ἦσαν κεκαλυμμένοι ὑπὸ τοῦ ὕδατος μέχρι τῆς ζώνης. Ὁ Πέτρος διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐκράτει τὴν Ὑζέλ, διὰ τῆς ἐτέρας δὲ τὴν μάχαιράν του.

Ὁ ξένος ἀφῆκε νὰ πέσῃ τὸ ἐγχειρίδιόν του. Ὁ Πέτρος ἠγειρε τὸν βραχίονα διὰ νὰ πληξῇ. . . Ὁ ἕτερος οὐδ' ἐπεχείρησε νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτόν, ἀλλ' εἶπεν

— Ἐμὲ ἀγαπᾶ! . .

— Ἀλήθεια; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος τρέμων πρὸς τὴν μνηστῆν του.

— Ἀλήθεια! ἐψιθύρισε ἡ Ὑζέλ.

Τότε ὁ Πέτρος ἔπεσε κεραυνόπληκτος καὶ ἠφανίσθη ὑπὸ τὰ κύματα. . .

Ἄλλ' ὃ θαῦμα! ἡ θάλασσα ἤτις ἠλαττοῦτο, ἤρξατο ν' ἀνέρχεται αὐθις καὶ ἐκάλυψε τὸν ξένον καὶ τὴν Ὑζέλ.

— Ἀπὸ τότε, ἐπέρανεν ὁ φύλαξ, ἡ ἄμμος ἔμεινε σκεπασμένη ὑπὸ τῆς θαλάσσης καὶ ὁ φάρος τοῦ Πύργου Κορδοῦάν εἶναι διὰ παντὸς χωρισμένος ἀπὸ τῆς στερεᾶς.

**B

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχαῖς καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν», μυθιστορία Ἐαβιὲ - δὲ - Μοντεπὲν (τόμ. 2) δρ. 3 (3,30)

«Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος», μυθιστορία Ἀλεβὺ δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2) δρ. 2,50 (2,80)

«Τυχαῖον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου. δρ. 1 (1,10)

«Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone δρ. 4 (4,20)

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλειαι», ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (δόλοκρον τὸ ἔργον) δραχμᾶς 3,50 (3,70)

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. δρ. 1 (1,20)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βικτωρος Ὀγγύ, μετάφρασις Ι. Καρασούσα (τόμοι 2) δρ. 4 (4,30)

Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)

» Σολωμοῦ » 50 (60)

» Βηλαρᾶ » 50 (60)

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]